

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1079

IN DE SPELONKEN VAN GENUA.

20 cent

Henderson vergenoegde zich er slechts mee, zijn linkervuist met kracht vooruit te brengen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

In de spelonken van Genua

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

JACHT OP EEN SCHURK.

Omstreeks half twaalf uur in den avond liep de „Prince Albert”, één der schepen van een Engelsche lijn, welke den dienst van Londen op Cairo onderhoudt, de Avamporto Vittorio Emanuele bij Genua binnen om daar voor anker te gaan bij één van de talrijke dammen, welke deze prachtige haven, zeker wel de fraaiste van de Middellandsche Zee, en waarvan de doorsnede ruim twee kilometer bedraagt, rijk is.

Naar het scheen heerschte aan boord van het stoomschip, dat hier slechts zoo lang zou vertoeven als noodig was om passagiers in te nemen en af te zetten, en stukgoederen aan boord te nemen, groote opwinding.

De passagiers praatten druk onder elkaar en ook de officieren. De kapitein, de eerste en de tweede stuurman en de bootslieden staken de koppen bijeen, en schenen op gedempten toon over iets te spreken, hetgeen hen aanmerkelijk scheen op te winden.

In de hut van den marconist waren twee electriciens druk bezig en een vakman had kunnen zien, dat ze doende waren een beschadigd deel

van het kostbare toestel, waarmede de radiogrammen verzonden werden, te herstellen.

Een aantal matrozen was in de weer bij de davits van de zes reddingsbooten, waaraan ook het een of ander scheen te haperen.

Telkens kwam de kapitein naar de kleine hut van den Marconist geloopt, teneinde te zien hoe het werk opschoot en als hij zich weer verwijderde, stampvoette hij van drift en bromde in zichzelf iets, dat zeer veel geleek op een kernachtigen, Engelschen zeemansvloek.

Intusschen begonnen de passagiers die te Genua aan land hadden willen gaan, tien in getal, zich gereed te maken om het schip te verlaten, maar zij bemerkten, dat de loopbrug nog niet was uitgelegd en dat men ook geen aanstalten scheen te maken om daartoe over te gaan.

En nu pas schenen zij ook te merken, dat het vaartuig, niet zooals het placht te doen, tot aan de nieuwe keerhaven was gestoomd, om zijn gewone ligplaats in te nemen.

Eén der passagiers wendde zich vrij onge-

duldig tot den kapitein en vroeg :

„Hoe is het, Sir, denkt u dat we hier lang moeten wachten, voor we aan land kunnen gaan.

„Ik vrees, tot zolang de communicatie hersteld is met den vasten wal, mijnheer.”

„Maar wilt gij mij dan tenminste niet zeggen, waartoe dit alles dient ?”

De kapitein haalde de schouders op en antwoordde :

„Naar het schijnt hebt gij niet alles opgemerkt, wat hier aan boord van het schip is voorgevallen de laatste uren.”

„Ik weet, dat er een gevangene ontsnapt is, welke gij hadt moeten overbrengen naar Londen. Ik weet, dat de man overboord is gesprongen en waarschijnlijk verdronken zal zijn. En dan weet ik verder, dat ik groote haast heb en mij gaarne zoo spoedig mogelijk aan wal zou willen be-geven,” riep de passagier uit.

Maar de kapitein verloor zijn kalmte geen oogenblik.

Hij was een Brit van het echte ras. Hij wist bovendien, dat hij in zijn recht was, en daarom hernam hij ijskoud :

„Ik kan mij dat zeer goed voorstellen, mijnheer, en toch moet ik u verzoeken geduld te oefenen, totdat het onderzoek aan boord van het schip is afgelopen. Gij zoudt waarschijnlijk anders gesproken hebben, als ge geweten hadt, wie de vluchteling was, die er in geslaagd is, met behulp van een medeplichtige uit het cachot te ontsnappen.”

„En wie is hij dan wel, mijnheer ?” vroeg de passagier, die onwillekeurig onder den indruk was gekomen van den ernst, waarmede de kapitein had gesproken.

„Een uiterst gevaarlijk misdadiger ! Zijn naam is Irwin Stanley, en ik merk, dat die naam u niets zegt. Maar over eenige maanden zult u wel anders oordeelen, daarvan ben ik overtuigd. Hebt u wel eens gehoord van het „Genootschap van den Gouden Sleutel ?”

De passagier knikte bevestigend, en antwoordde :

„Ik meen dien naam wel eens gelezen te hebben in verslagen van belangrijke rechtzaken, roofmoorden, inbraken en zulke dingen.”

„Welnu, mijnheer, van die vreeselijke misdadigersbende, die haar vertakkingen heeft over de geheele wereld, was die Irwin Stanley de aanvoerder, de ziel als het ware. De ongelukkige detective, Hudson genaamd, die met zijn overbrenging van Cairo naar Londen was belast, en die levensgevaarlijk gewond werd tijdens de ontvluchting van den schurk, deelde mij mede, dat die Stanley rustig te Londen

leefde als een achtenswaardig makelaar, een rijk man, die in een fraai oud huis woonde. Begrijpt u wat dat zeggen wil ? Duizenden Londenaars zijn met dien man in aanraking gekomen, hebben vriendschappelijk met hem verkeer, zonder ook maar een oogenblik te beseffen, dat zij te doen hadden met een schurk die op zijn minst een paar moorden op zijn geweten heeft en talrijke andere, niet minder zware misdrijven.”

„Dus hij was de man, die uit het cachot ontvluchtte en overboord sprong ?”

„Hij was het, mijnheer.”

„Maar waarom heeft men dan niet aanstonds een radiogram naar de kust gezonden, als ik vragen mag. Waarom heeft men niet direct een boot gestreken, om den vluchteling te achtervolgen ?”

Weer haalde de kapitein ongeduldig de schouders op, toen hij antwoordde :

„Duid het mij niet kwalijk, mijnheer, maar men kan wel zien dat gij slechts een zwakke voorstelling hebt van wie of wat die man eigenlijk is. Zijn vlucht was in alle deelen uitstekend voorbereid, en toch was het pas voor eergisteren, toen de ellendeling gearresteerd werd te Caïro, door toedoen van een man, van wien ge zeker ook wel eens hebt hooren spreken, John Raffles. Het werd onmiddellijk gehoord, toen Stanley in het water sprong, en ik verzeker u, dat we geen tien seconden later alles in het werk stelden om hem te achterhalen. Wij trachtten een boot uit te zetten ; de davits weigerden. Wij probeerden het met de tweede boot. De katrollen, waarover de touwen loopen, welke de boot dragen, zaten muurvast en de touwen bleken voor de helft doorgesneden te zijn. En zoo was met alle andere booten gesteld. Wat het radiografische seintoestel betreft, als ge eens een kijkje in de hut wilt nemen, zult ge zien, dat onze twee electriciens bezig zijn, te trachten het toestel weder in orde te maken. Een gedeelte ervan moet eenige minuten voor de ontvluchting plaats greep, vernield zijn, en nu weet u meteen, waarom wij er niet in konden slagen, den aanvoerder van het misdadigersgenootschap te achterhalen, ofschoon wij na verloop van tien minuten toch nog een der booten wisten uit te zetten.”

„Maar weet ge dan in het geheel niet, kapitein wie de medeplichtige geweest kan zijn, die de ijzeren deur van het cachot heeft geopend en die den ongelukkigen Hudson heeft neergestooten ?”

„Dat weet niemand, mijnheer, niemand kan het zelfs vermoeden en daarom ben ik tot mijn leedwezen wel verplicht, de heeren, die zich

hier willen ontschepen, te verzoeken, aan boord van het schip te blijven tot de politie een onderzoek zal hebben ingesteld. Maar daar komen mijn twee electriciens aan. Ik denk, dat zij hun werk voltooid hebben." Inderdaad naderden met snelle schreden twee jongelieden, die met uniformpet schuin op het hoofd op een paar passen afstand van den kapitein halt hielden en saluerden.

Daarop zeide een hunner :

„De fout is hersteld, kapitein, al is het dan maar bij wijze van noodhulp. Gij kunt in ieder geval weer een telegram naar den wal zenden.”

Onmiddellijk begaf de kapitein zich naar het kleine vertrek, waar de radiograaf was opgesteld en gaf den marconist, die juist even zijn toestel probeerde, een kort telegram op, bestemd voor het hoofdbureau van politie te Genua.

Reeds een paar minuten later kwam het laco-nieke antwoord :

„Wij komen.”

Van dat oogenblik af kon men niets anders doen dan wachten.

De dam werd zeer nauwkeurig in het oog gehouden, evenals de patrijspoorten, want het was volkomen zeker dat zich aan boord van de „Prince Albert”, die den aanvoerder van het Genootschap van den Gouden Sleutel moest overbrengen, een medeplichtige had bevonden, die op de een of andere wijze er in geslaagd was, tersluiks aan boord te komen, voor het schip te Caïro het anker lichtte.

Er was ongeveer een half uur verlopen, toen het snelle geklop hoorbaar werd van een kleinen motor, die de politiesloep over het kalme water van de haven voortdreef en eenige minuten later legde dit bootje, kenbaar de groene lantaarn halverwege den kleinen mast, langszij van het groote schip aan en twee mannen klauterden behendig langs den valreep aan boord van het schip.

Het waren de Commissaris van politie Bellano en de inspecteur Costi.

De kapitein wachtte de beide heeren aan den valreep op en verzocht hun, hem naar zijn hut te willen volgen.

Daar gekomen, deelde hij hun mede, wat er aan boord van het schip gebeurd was, nauwelijks een kwartier voordat de „Prince Albert” op haar gewone ankerplaats zou meren.

De beide Italiaansche politiebeambten hadden aandachtig en met gefronst voorhoofd toege-luisterd en nu begon Bellano :

„Is de detective, die zoo zwaar gewond werd, bij kennis? Kan men hem ondervragen?”

„Ik vrees van niet, mijnheer,” antwoordde de

kapitein hoofdschuddend. „Hij is er leelijk aan toe. De scheepsdokter verklaarde, dat hij wekenlang volkomen rust zou moeten houden.”

„Op welke wijze is hij gewond?”

„Met een krommen, vlijmscherpen dolk, zooals de Fellah's ze zeer veel gebruiken.”

„Hebt gij dat wapen bij de hand?”

„Hier is het.”

De kapitein had een klein kastje in den wand van zijn hut geopend en nam er een dolk uit met een gevest van palmhout en met een kromme, bijna twee decimeter lange, en een halve decimeter breede kling, die met bloed bevlekt was.

Bellano bekeek het moordwapen aandachtig en vroeg toen weder :

„Bevinden er zich inlanders aan boord van uw schip?”

„Onder de passagiers gene, maar onder het machinepersoneel drie Fellah's, twee Arabieren, twee Chineezen en een Nubier. Het zijn tremmers, donkeymannen en stokers.”

„Hebt gij u reeds overtuigd, dat al die mannen zich nog aan boord bevinden?”

„Natuurlijk zijn ze er allen nog. En als gij mijn meening wilt weten, geloof ik ook niet, dat een hunner de hand in het spel heeft gehad, om dien ongelukkigen Hudson verraderlijk neer te stooten, die in de gang, waaraan de cachotten gelegen zijn, de wacht hield.”

„Waarom denkt gij, dat dit onmogelijk is?”

„Ik heb niet gezegd, dat het onmogelijk was, maar ik kan mij niet voorstellen, dat een onbeschaafde Fellah of een Nubier voldoende op de hoogte is van de samenstelling van een radiografisch toestel, om het zoodanig te beschadigen dat het niet aanstonds merkbaar is, zelfs niet voor den marconist en dat men toch niet in staat is, het te gebruiken.”

„Dat laat zich hooren, kapitein!” riep Bellano uit. „Wat gij daar zegt, stem ik volkomen toe. Hoe verklaart gij het echter, dat men in de hut van uw marconist kon binnen dringen, zonder dat de beambte het bemerkt heeft?”

„Dat is zeer gemakkelijk te verklaren, mijnheer. Wanneer een schip de kust zoo dicht genaderd is, dat men reeds de lichten van de stad duidelijk kan onderscheiden, dan heeft de marconist verlof, zijn post te verlaten, daar het dan verder geen nut meer heeft, hem daar te laten.”

„Ook van die omstandigheid moet de medeplichtige dus op de hoogte zijn geweest,” hernam de Commissaris van politie.

Hij dacht een oogenblik na, wisselde in het Italiaansch een paar woorden met Costi, die slechts weinig Engelsch sprak en hernam toen,

terwijl hij een gebaar van machteloosheid maakte :

„Wij zullen natuurlijk doen, wat we kunnen, kapitein, om dien Stanley terug te vinden en als het mogelijk is, ook zijn medelichtige te ontdekken, maar wij moeten u zeggen, dat uw kansen slecht staan. Zelfs al zou de vluchteling den heelen afstand zwemmend hebben moeten afleggen, dan nog zou hij zich reeds lang in veiligheid hebben kunnen brengen en een toevlucht hebben kunnen zoeken in de havenwijk met haar ontelbare nauwe, kronkelende steegjes, waar het wemelt van gespuis, en waar men den aanvoerder van het misdadigersgenootschap dadelijk zou hebben opgenomen, maar ik acht het bijna zeker, dat de geheele ontvluchting voortreffelijk in elkaar was gezet en dat men den zwemmer wel een motorboot tegemoet zal hebben gezonden, teneinde hem halverwege op te pikken en wie weet, waarheen te brengen. Er zijn ter weerszijden van Genua gelegenheden in overvloed, baaien, inhammen, geschikt om er met een kleine motorboot binnen te vallen. Ik zal echter niet heengaan voor ik het geheele personeel heb ondervraagd. Kunt gij mij een tolk verschaffen ?”

„De eerste machinist kent voortreffelijk verschillende Egyptische dialecten en de Chineezerspreken allen een weinig Engelsch.”

„Laat ons dan aanstonds aan het werk gaan als hij het goed vindt.”

De Commissaris had den krommen dolk bij zich gestoken en de drie heeren begaven zich nu, vergezeld door den eersten stuurman en den

marconist, naar een tamelijk ruim vertrek, dat als eetzaal voor de passagiers der tweede klasse was ingericht en waar nu de leden van de bemanning, die daartoe maar eenigszins in aanmerking kwamen, werden verhoord.

De Commissaris toonde aan ieder hunner den dolk. Niemand herkende het wapen als het zijne.

Toen kwam er een oogenblik waarop de naam van een der leden van het machinepersoneel werd afgeroepen, die echter niet kwam opdagen.

De naam van dien man was Abdoel Rameh.

Hij was pas een dag of vier tevoren aangekomensterd.

Men zocht het geheele schip door. De man bleek nergens te vinden te zijn.

Maar wel vond men in een reet van het houten hok, waar deze man geslapen had, een klein pakje verborgen, gewikkeld in een doek, hetwelk een aantal kleurmiddelen bleek te bevatten.

Voor een scherpzinnig man als de Commissaris viel er thans niet meer aan te twifelen, de zoogenaamde Abdoel Rameh had zich als een Fellah aangemeld, maar hij was klaarblijkelijk een blanke en het kleine pakje met kleurstof had moeten dienen, zijn nieuwe huidskleur wat op te frisschen, ingeval deze aan boord door een of ander ongeval mocht hebben geleden.

Daar het thans volstrekt geen doel meer had, de passagiers langer vast te houden werd de loopbrug uitgelegd en men kon zich aan wal begeven.

Maar het bleef toch een raadsel, hoe die blanke medeplichtige zich had weten te verwijderen.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES NEEMT DEEL AAN DE JACHT.

Onder de passagiers, die zich te Genua ontscheepten, bevonden zich twee heeren, klaarblijkelijk vrienden, die eerste klasse hadden gereisd en wier oorspronkelijke bestemming Londen was geweest.

Deze twee mannen waren John Raffles, de Grootte Onbekende, en zijn onafscheidelijke vriend, Charles Brand. En voor een beter begrip van het verdere verloop van dit avontuur, is het noodzakelijk, in het kort te vermelden, hoe de beide vrienden juist nu zich te Genua bevonden.

Het was slechts weinige weken geleden, dat Raffles voor het eerst in aanraking was gekomen met Irwin Stanley, door een toeval diens waren aard had ontdekt, en tot de wetenschap was gekomen, dat de zoogenaamde zaakwaarnemer eenige maanden tevoren gekozen was tot aanvoerder van het Genootschap van den Gouden Sleutel, een machtige misdadigers-organisatie, welke haar vertakkingen over de geheele wereld had. Een reeks gevaarvolle avonturen had hem herhaalde malen tegenover den schurk gesteld en reeds meermalen had zijn leven gevaar geloopt.

Den laatsten keer had hij zijn redding slechts te danken aan de tusschenkomst van een vrouw, Eleonora Manoury genaamd, die te kwader ure in de macht was geraakt van Irwin Stanley, die misbruik maakte van een donker oogenblik in het verleden der jonge, schoone vrouw, haar op allerlei wijzen exploiteerde en als een slavin gevangen hield in zijn oud, geheimzinnig huis, vol verraderlijke valstrikken, in de Kappelstreet te Londen.

Raffles had deze vrouw, die door Stanley zwaar gewond was, weten te redden, en haar

met behulp van zijn wonderlijke vliegmaschine, aanzienlijk veel sneller dan het snelste vliegtuig, tot op dien tijd bekend, naar Caïro overgebracht, om haar buiten bereik te brengen van den wraakgierigen schurk, Maar ook daar bleek de ongelukkige vrouw niet veilig te zijn geweest in het ziekenhuis, waarheen hij haar onder een valschen naam had gebracht, want een Inlander, Ibrahim Dhâr genaamd, die haar eenigen tijd geleden in gezelschap van den aanvoerder van de bende, waartoe ook hij behoorde, te Caïro had gezien, had haar verblijfplaats ontdekt, en daarvan aanstonds Stanley in kennis gesteld.

Want deze Fellah was slim genoeg om te begrijpen, dat de beklagenswaardige slavin van den „Meester”, zoo luidde de titel van den aanvoerder, blijkbaar aan zijn toezicht was ontsnapt. En hij beraamde dadelijk middelen om haar uit den weg te ruimen, zoodra hij daarvoor van Stanley uit Londen het bevel had ontvangen.

Maar weer kwam Raffles tusschen beide. Hij wist Stanley door een list naar Caïro te lokken en hem, zoowel als den Fellah Ibrahim Dhâr in handen van de politie over te leveren.

De ongelukkige vrouw echter, welke hij zich had voorgenomen te beschermen, en een ander levenspad te doen volgen, had hij met behulp van de vliegmaschine, die nog altijd op het landingsterrein bij Caïro veilig in de loods wachtte, naar een plaats overgebracht, waar de duivel in menschengedaante, die luisterde naar den naam van Irwin Stanley, haar onmogelijk zou kunnen vinden, — naar het Diamanteneiland, een van zijn schateilanden, onbewoond, op slechts weinige van zijn meest vertrouwde

dienaren na of beter gezegd, dienaressen, want het waren allen vrouwen.

Raffles was bijtijds terug gekomen om van de arrestatie van den Meester getuige te kunnen zijn en hij had zich gehaast passage te nemen met Brand, aan boord van hetzelfde schip, dat den gevangene naar Engeland moest overbrengen, terwijl de chauffeur James Henderson met de vliegmaschine naar Londen was terug gekeerd.

En de Groote Avonturier had de vlucht van zijn doodsvijand met eigen oogen moeten aanschouwen, zonder evenwel iets te kunnen doen om die te beletten.

Het was avond geweest, zeer donker en van de ontvluchting van den ellendeling had hij niets anders bespeurd dan de plons van diens lichaam in de zee, gevolgd door eenige snelle slagen.

Maar Raffles was er volstrekt de man niet naar, zich gewonnen te geven, zoolang de partij niet ten volle was uitgespeeld.

Hij had het er nu cenmaal op gezet, den man ten onder te brengen, aan wiens handen bloed kleefde, en die zijn dood gezworen had, en hij zou het plan volbrengen, al moest het hem zelf noodlottig worden.

Voor twee mannen, als Irwin Stanley en John Raffles, was er op deze aarde geen plaats. Eén hunner was teveel.

Raffles had niets gemist van hetgeen er aan boord van de „Prince Albert” was voorgevallen, sedert het oogenblik, waarop Stanley ontvlucht was, nadat zijn medeplichtige, vermomd als inlander, alles voor de vlucht in gereedheid had gebracht, den detective Hudson had neergestooten en de deur van de cel had geopend, waarop Stanley, nadat zijn helper de boeien had doorgevijld, niets anders te doen had, dan de trap naar het dek op te snellen en overboord te springen.

De Groote Onbekende had ook een en ander opgevangen van het verhoor, hetwelk Bellano benedendeks aan de bemanning had laten ondergaan en zoo wist hij dus nu, dat een blanke, die zich als inlander had voorgedaan en zich als remmer had laten aanmonsteren, vermist werd en zonder eenigen twijfel als de medeplichtige van Stanley moest worden aangemerkt.

Hij aarzde dus geen oogenblik zijn reis te Genua te onderbreken, teneinde te trachten in deze stad het spoor van zijn doodsvijand te hervinden.

In ieder geval had hij een groot voordeel op zijn tegenstander behaald.

Langen tijd was Stanley er in geslaagd de Londensche politie zand in de oogen te strooien, die niet kon, of durfde aannemen, dat de deftige, bekende zaakwaarnemer identiek was met den aanvoerder van een zoo gevaarlijke bende als het „Genootschap van den Gouden Sleutel”, maar dit zou hem nu niet langer mogelijk zijn.

Stanley was naar Caïro gekomen, onmiddellijk na de ontvangst van een in geheime taal gesteld telegram van Ibrahim Dhâr, die reeds jaren wegens een zeer zwaar misdrijf door de Egyptische politie werd gezocht. Hij had met dezen Fellah in een eenzaam huis in genoemde stad een zeer compromitteerend onderhoud gehad, hetwelk door een aantal politiebeamten kon worden afgeluisterd en er viel aan zijn identiteit thans niet langer te twijfelen.

Het zou hem onmogelijk zijn weder naar Londen terug te keeren, alsof er niets gebeurd was en zijn werkzaamheden als zaakwaarnemer te hervatten, en dit zou voor den Meester een groot nadeel zijn.

Hij zou zich voortaan overal voor de politie verborgen moeten houden, want reeds op dit oogenblik zou men zijn signalement naar alle punten van den aardbodem hebben verzonden en alle landen, die met Engeland een uitleveringstractaat hadden gesloten, zouden den bandiet aanstonds in verzekerde bewaring nemen, wanneer het de politie gelukte hem in handen te krijgen en dan was zijn lot bezegeld, zoodra er voldoende bewijzen waren ingebracht, om hem voor de rechtbank te dagen.

Raffles wist zeer goed, dat juist hierin de moeilijkheid school.

Aan Irwin Stanley, den zaakwaarnemer, kon men, alles welbeschouwd, niets anders ten laste leggen, dan dat hij in connectie stond met een lang gezocht Egyptisch misdadiger van den stam der Fellah's.

Men wist bijna zeker, dat hij op zijn minst twee moorden had gepleegd en het zou dus zaak zijn, te bewijzen, dat Stanley en de Meester een en dezelfde persoon waren.

Een was er, die in staat zou zijn, onmiddellijk alle verlangde inlichtingen aan de politie te geven, die zonder den minsten twijfel aan Stanley het leven zouden kosten en die eene was Eleonora Manoury.

Zij was van zijn geheele verleden op de hoogte en als zij wilde, kon zij hem ten verderve brengen.

Raffles had er evenwel geen oogenblik aan gedacht, haar daartoe over te halen.

Hij wilde haar volkomen vrijheid laten, want het was zeer goed mogelijk, dat de politie wel haar verklaring in ontvangst zou nemen, maar haar zelve tevens in verzekerde bewaring zou houden.

Voor de misdrijven, waaraan ze had deelgenomen, al was het dan tegen haar zin, zou ze op zijn minst verscheidene jaren gevangenisstraf krijgen en zulk een straf was voor een berouwhebbende vrouw, als Eleonora Manoury erger dan de dood.

Raffles overpeinsde dit alles, terwijl de taxi, die zij op de kade waren machtig geworden, hem en Brand naar het Hotel Continental bracht, aan het Piazza Diferrari gelegen, in het hartje van de stad, in welks midden een prachtig ruitersstandbeeld prijkt van den Italiaanschen Nationalen held Garibaldi.

Ze hadden niet veel moeite, een paar fraaie kamers te krijgen, want het zou nog minstens een volle maand duren, alvorens de eerste touristen uit het westelijk Europa hun opwachting zouden komen maken in een van de schoonste havensteden van Italië en misschien wel van de geheele wereld.

Het was reeds bij eenen, toen Raffles en Brand hun slaapkamers opzochten, nadat de eerste een telegram had verzonden aan zijn vrouwen chauffeur James Henderson, waarin hij hem gelaste zich aanstonds naar Genua en naar het Hotel Continental te begeven, thans echter met de snelste auto, welke in de garage van Raffles te vinden was.

De twee slaapkamers grensden aan elkaar en stonden met elkaar in verbinding door een tusschendeur, zoodat de beide vrienden, wanneer zij verkozen, met elkander konden praten.

Raffles was tot dusverre tamelijk stilzwijgend geweest en het was waarlijk geen wonder, want zelfs voor een man van zijn geestkracht was het een harde slag, na veel moeite en gevaren zijn doel bijna te bereiken, om dan nog op het laatste oogenblik te moeten toezien, hoe al dat werk ongedaan werd gemaakt en hoe het wild ter elfder ure nog wist te ontsnappen.

Hij trad nu, een sigaret in den mond, de handen in de zakken, het vertrek van Brand binnen, die zich tamelijk vermoeid gevoelde, zette zich op een stoel, strekte zijn lange beenen voor zich uit, en vroeg toen :

„Vindt je Genua geen mooie stad ?”

Brand keek zijn vriend verwonderd aan, daar hij deze vraag op dit oogenblik niet verwacht had, en antwoordde toen :

„Een van de mooiste steden ter wereld en

zeker wanneer men haar op een schoonen lentedag vanuit zee nadert.”

„Dat verheugt mij. Heb je de haven al eens goed bezichtigd ? Ik bedoel speciaal de havenwijk. Het zijn nauwe, voor het meerendeel zeer steile straten, die meermalen niets anders zijn dan hooge trappen met reusachtige treden, treden, waarop soms drie vier huizen naast elkander staan en die voor een voertuig dus onbegaanbaar zijn.”

„Nee, Edward. Ik ken die wijk slechts zeer oppervlakkig.”

„Dan zal je thans gelegenheid krijgen, haar wat beter te leeren kennen, want ik ben voornemens daar mijn tenten op te slaan, zoodra Henderson zich bij ons heeft gevoegd. Maar reeds van morgen af wil ik in jouw gezelschap een onderzoek beginnen.”

„Nu begrijp ik pas de beteekenis van je vraag, riep Brand uit. „Je bent dus overtuigd, dat Stanley zich hier bevindt ?”

„Hier, en nergens anders. Hij zal wel zoo verstandig zijn, voorloopig onder water te blijven, want hij moet begrijpen, dat de politie met ware woede jacht op hem zal maken, dat ieder station reeds nu aan een zorgvuldige bewaking wordt onderworpen en dat men overal zijn signalement heeft gezonden dat hij zeer moeilijk kan wijzigen wegens zijn verbazend grooten havikneus, dat voorts op alle uitvarende booten toezicht zal worden gehouden en dat er in ieder hotel navraag zal worden gedaan.”

„Zou een man als Stanley geen andere middelen tot ontvluchting hebben ?”

„Hij zou met een duikboot of met een vlieg-machine de wijk kunnen nemen,” antwoordde Raffles met een toestemmend hoofdknikje. „Ik erken, dat reeds in enkele gevallen misdadigers van het vliegtuig, het meest moderne van alle verkeersmiddelen, gebruik hebben gemaakt om te ontkomen. Maar in al die gevallen, het zijn er geloof ik drie, was hun vrijheid slechts van zeer korten duur, want er bestaat iets dat nog veel vlugger is, dan de allervlugste vlieg-machine die er bestaat, de mijne namelijk — en dat is de electriciteit ! Een telegram gaat vlugger dan een vlieg-machine en als men slechts weet dat een misdadiger met zulk een toestel is ontsnapt, dan behoeft men niets anders te doen, dan alle autoriteiten van steden, waarbij zich vliegvelden bevinden, te waarschuwen.”

„De misdadiger kan onderweg op een gewone weide landen en het toestel in den steek laten,” riep Brand uit.

„Zonder twijfel, maar dan bevindt hij zich in

juist dezelfde positie van iemand, die met een auto of een motorfiets vlucht en dat voertuig aan den kant van den weg ergens laat staan om te voet verder te gaan. En ik voor mij geloof, dat de man, die een auto gebruikt in het voordeel is bij den ander, die zijn vliegmaschine te hulp neemt, want het is duidelijk, dat zulk een voorwerp, zooals wij er nu mee staan, aanzienlijk veel zeldzamer is dan een automobiel en dus ook veel eerder de aandacht bij een landing trekt. Hoe dan ook, ik ben er zeker van, dat Stanley eerst eens eenige dagen wil afwachten, tot de storm luwt en hij met kans van slagen weder terug kan keeren naar Engeland, al kan ik niet goed inzien, wat hij daar nog te zoeken heeft."

"Zijn bezittingen liquideeren natuurlijk."

"Je zegt dat alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was. Maar het zal hem niet gemakkelijk vallen, dat verzeker ik je. Reeds op dit oogenblik zal men nauwkeurig toezicht houden op zijn kantoor en zijn personeel; en de banken, waarbij hij zijn kapitaal belegd heeft, zullen natuurlijk reeds last ontvangen hebben, zijn effecten tot geen prijs te verzilveren en ook de politie te waarschuwen, zoodra Stanley zich komt aanmelden, maar hij zal wel verstandiger zijn en het niet doen. Overigens spreekt het bijna vanzelf dat een man als Irwin Stanley, die rekening moet houden met de mogelijkheid, dat hij zijn rol als zaakwaarnemer niet langer kan spelen, wel verscheidene achterdeurtjes heeft en op verscheidene plaatsen geld verborgen zal hebben, om in tijd van nood te kunnen dienen."

"En denk je hem speciaal in de havenwijk te vinden?" vroeg Brand verder.

"Als hij werkelijk in Genua is, mijn waarde, dan denk ik dat hij een toevlucht heeft gezocht onder het geboefte dat in de buurt van de haven huist, waar zich een waar doolhof van smalle straten en stegen bevindt, zoo goed als ontoegankelijk en waar zelfs een razzia, door een sterke politiemacht uitgevoerd, niet veel uitwerking heeft, daar deze wijk tientallen verborgen uitwegen heeft en men bijna het heele Italiaansche leger zou noodig hebben om ze allen behoorlijk af te zetten en zelfs dan zou het twijfelachtig zijn, of men het wild op die wijze in handen zou krijgen, want onder den grond zet dit geheimzinnige doolhof zich voort en men heeft mij wel eens verzekerd, dat het Genua onder den aardkorst op zijn minst zoo groot is, als de stad van dien naam er boven."

"Iets als Rome dus?" vroeg Brand vol belangstelling.

"In zekeren zin ja. Maar de Catacomben van Rome zijn onder de leiding van een betrouwbaren gids in een enkelen dag te bezoeken en dan zonder gevaar, flink breed, heel modern, en nuchter verlicht door electriciteit. Maar de aaneenschakeling van eeuwenoude gewelven, graftomben, oude knekelhuizen, mijlenlange gangen en dwarsgangen, onderaardsche kerken en plaatsen van bijeenkomst van de eerste Christenen, welke zich onder onze voeten bevinden, zijn stellig veel uitgestrekter, veel geheimzinniger, veel gevaarlijker om te doorspeuren en ik geloof, dat men wel minstens een week zou noodig hebben, alvorens men alle gangen, en onderaardsche vertrekken zou hebben bezocht."

"Maar hoe staat het met de rioleering van deze stad?" vroeg Brand nieuwsgierig.

"Die is meerendeels zeer dicht onder de oppervlakte van de straat aangebracht, maar de gemeente maakt voor het leggen van haar buizen ook menigmaal gebruik van de tunnels en gangen, welke hier, meer dan twee duizend jaar geleden, zijn aangelegd, jaar na jaar, als door een heirleger van vlijtige mieren, die den grond in alle richtingen doorwoelden."

"Maar Edward, als leden van het genootschap hun aanvoerder inderdaad in dat doolhof verborgen houden, hoe denk je den schurk dan wel te vinden?" hernam Brand.

"Natuurlijk ben ik niet van zins, naar Stanley te zoeken op de wijze van den man, die een naald in een hooiberg zocht want dan zou waarschijnlijk een menschenleven nauwelijks voldoende zijn. Maar wanneer wij goed de oogen open zetten, wanneer wij ons vermommen, wanneer wij ons voordoen als leden van het genootschap, dan zou het al heel vreemd moeten loopen, wanneer wij niet vroeg of laat op een of ander spoor kwamen."

"Maar mijn hemel, Raffles, ik heb volstrekt niets van een Italiaan," riep Brand verschrikt uit. „Bij mijn blauwe oogen kan ik bezwaarlijk een zwarte pruik opzetten en al praat ik een aardig mondje Italiaansch, het Genueesch havendialect is mij volkomen vreemd."

Raffles haalde even de schouders op en antwoordde:

"Ik verg volstrekt niet van je dat je een Italiaan zult zijn. Onder de kadewerkers zijn talrijke personen van een anderen landaard, — veel Polen en Galiciërs maar ook Denen en Noren met grijze oogen, Duitschers en Nederlanders, Engelschen en Franschen met blauwe oogen. Zelfs Laplanders, IJslanders, Jutlanders

en hoe zij verder mogen heeten. Het is een vreemd allegaartje, minstens zoo bont als te Port Said of te Hong-Kong, en als ik zeg, dat men hier alle naties der aarde vertegenwoordigd vindt, dan geloof ik niet te overdrijven. Het zal dus volstrekt niet opvallen, wanneer jij met je blauwe en ik met mijn grijze oogen onder die lieden verkeer. Wij zullen balie-

kluivers of kadewerkers zijn, sjouwers of kruiers en als wij die rol maar goed spelen, dan hebben wij de hoofdzaak reeds gedaan."

„En Henderson ? Wat zal die zijn ?”

„Wel, hij zal zeker een voortreffelijke sjouwer zijn,” antwoordde Raffles lachend. „Men zal hem voor een tweeden Carnera aanzien, dat is alles.”

HOOFDSTUK III.

IN DE HAVENWIJK.

Er waren een paar dagen verlopen sedert Raffles en Brand hun intrek hadden genomen in het Hotel Continental en zij hadden hun tijd besteed om zich bij een uitdrager te voorzien van alles, wat zij noodig dachten te hebben voor hun vermomming.

Wat hun gelaat en handen betrof, zooals steeds voerde Raffles een klein koffertje met zich mede, hetwelk alles bevatte wat de beide mannen noodig zouden kunnen hebben om hun uiterlijk een zoodanige verandering te laten ondergaan, dat zij zelfs voor het scherpste oog volkomen onherkenbaar werden.

Zoo brachten zij langzamerhand een kleine verzameling tot op den draad afgedragen kleederen in hun hotelkamer, die zeker de ongerustheid en de verwondering van den gérant zou hebben gaandé gemaakt, indien hij er slechts van op de hoogte ware geweest.

Ook waren zij reeds een paar malen in de wijk geweest, waar Raffles zijn onderzoek meende aan te vangen en Brand had in verrukking gestaan voor deze schilderachtige, steile straten, die steeds verder omhoog klommen langs de uitloopers van de Ligurische Apennijnen en daar als een reusachtig amphitheater tegen aangevlid lagen, bebouwd met meerendeels witte, soms ook gele huizen.

Hoewel deze straten meestal zeer nauw en onregelmatig waren en donker, wegens de hoogte der huizen, zoo waren zij goed onderhouden en geplaveid.

Maar dat gold dan toch alleen voor de voornaamste verkeerswegen in deze buurt, want de eigenlijke volkswijk was een samenvoeging van de morsigste, kromste en bochtigste straten, welke men zich kon denken.

Soms liepen zij over korten afstand rechtuit, beschreven dan eensklaps een halven cirkel, gingen over in een steile trap, beschreven een zigzag-lijn, daalden en rezen, werden hier en daar onderbroken door een brokkeligen muur, die een zeer ouden tuin afsloot, een wildernis gelijk, waar alles in overdadige groeikracht bloeide en tierde, en liepen dan eensklaps uit op een soort breede gaanderij met aan een kant huizen, en aan de andere zijde afgesloten door

een steenen balustrade, vanwaar men een verrukkelijk vergezicht genoot over de haven en de reede, waar honderden groote en kleine schepen gemeerd lagen, of op hun ankers reden.

Bijna was Brand het eigenlijke doel van dezen tocht vergeten, zoozeer boeide hem telkens weder dit schoone schouwspel, dat alleen te vergelijken is bij datgene, hetwelk de stad Napels oplevert.

Maar Raffles, ofschoon ook hij wel degelijk de poëzie van deze omgeving onderging, spiedde rond als een jachthond, die de lucht van het wild ruikt, zonder het te kunnen ontdekken, maar hij liet geen gelegenheid voorbijgaan, om in één der tallooze osteria's of wijnhuizen binnen te dringen, waaraan deze wijk zoo rijk is, en die meestal gevuld waren met een samenraapsel van allerlei nationaliteit, van Russen tot Spanjaarden, van Roemeniërs tot Schotten.

Men hoorde er omstreeks alle talen van Europa en menigmaal ook Japansch en Chineesch, men zag er dikwijls het mes uit één of anderen wijden broekzak te voorschijn vliegen en men kon er maar al te dikwijls getuige zijn van een bloedige vechtpartij, in bijna alle gevallen in het leven geroepen door één of andere zwart-oogige Senorita, of door een geschil over de opbrengst van een diefstal.

Raffles en Brand hadden spoedig genoeg opgemerkt, dat er in deze kroegen over dergelijke misdaden luid en vrijuit gesproken werd, zonder dat men zich in het minst voor elkander ontzag en dat kwam doordat deze wijnhuizen bijna uitsluitend door boeven werden bezocht, die geen oogenblik aan de mogelijkheid dachten, dat zij elkaar onderling zouden kunnen verraden.

Bij uitzondering gebeurde dit wel eens, maar dan zat er steeds een vrouw achter en ook steeds liep de verrader zijn noodlot tegemoet, want stellig kon men hem den één of anderen vroegen morgen ergens op een straathoek vinden liggen met een ponjaard in het hart of een kogelgat in het hoofd.

Want alle deze boeven hielden er een soort wetboek van eer op na, door hen zelf vervaar-

digd en wie er tegen zondigde, maakte zich aan een halsmisdaad schuldig.

Ieder wist dat hier. Men was dus gewaar-schuw.

Zoo verliepen er eenige dagen en Raffles was er nog niet in geslaagd ook maar iets op te vangen, waaruit hij zou kunnen afleiden, dat zijn doodsvijand inderdaad een schuilplaats had gezocht en gevonden temidden van dit uitschot der bevolking.

Toch dacht hij er niet aan, reeds nu zijn po-gingen op te geven.

Het was voor hem van te groot belang, den Meester te overwinnen en dat wel zoo spoedig mogelijk.

Wanneer hij den schurk den tijd liet, alles in gereedheid te brengen om naar Engeland, of misschien wel naar de Vereenigde Staten te vluchten, dan zou hij er op moeten rekenen, den strijd met zijn vijand onder veel moeilijker omstandigheden te hervatten.

En daarom wachtte Raffles met het geduld van een kat, de oogen wijd open en gereed op het eerste oogenblik toe te springen.

Den vierden dag kwam James Henderson, de reusachtige chauffeur van John Raffles, zich in het Hotel Continental aanmelden. Een vollen dag eerder, dan zijn meester hem ver-wacht had.

Raffles keek den reus eenigen tijd zwijgend aan, zooals hij daar voor hem stond in de vestibule van het groote hotel, gekleed in zijn eenvoudige, maar smaakvolle livrei en zeide toen hoofdschuddend :

„Ik had je gezegd, dat er een weinig haast gemaakt moest worden, James. Niet echter, dat je als een bezetene door geheel Europa moest razen. Hoeveel kilometers heb je gemiddeld per uur gereden ?”

„Nauwelijks vijf en tachtig, Mylord,” ant-woordde Henderson met een berouwvolle uit-drukking op zijn trouwhartig gelaat.

„Maar dat is onmogelijk ! Je moet er min-stens honderd per uur hebben afgelegd, jij onverbeterlijke kerel !” riep Raffles uit. „An-ders kon je onmogelijk reeds hier zijn.”

„O, ik heb niet zooveel geslapen en zestien uur per dag gereden, Mylord,” hernam de reus met neergeslagen blik.

Raffles wisselde een haastigen en veelzeggen-den blik met Brand, die zich bij hem had ge-voegd.

Wat kon er gezegd worden tegenover zooveel roerende aanhankelijkheid, die een man be-woog, vier dagen achtereen slechts weinig uren slaap te genieten en al dien tijd zestien uren

per etmaal achter het stuurwiel van een snelle auto te blijven ?

Hij legde slechts zijn hand op den breedten schouder van den reus en zeide zacht :

„Het is goed, Henderson.”

Dat was voor den braven kerel ruim vol-doende.

Zijn gelaat klaarde aanstonds op na deze woorden en hij begon nu aan Brand uit te leggen, welke route hij gevolgd had en hoe hij hier en daar de douanen had weten te ver-schalken, teneinde vooral geen tijd te verliezen.

Hij had een pas, die hem regelrecht naar Genua moest brengen en dat was maar goed ook, want met de kennis van vreemde talen was het bij Henderson nog altijd niet al te goed gesteld.

Niet zoodra had Henderson zich bij Raffles en Brand gevoegd, of de Groote Onbekende ging er toe over, zijn veldtochtplan verder uit te werken.

De auto werd gestald in een garage, zoo dicht mogelijk in de buurt van de haven en de garage-houder kreeg te weten, dat hij de auto zou moeten afgeven aan ieder, die zich met een door hem geteekend kaartje kwam aanmelden, want Raffles begreep, dat hij wel eens in de noodzakelijkheid zou kunnen verkeerren, zijn vermomming te wijzigen en dan zou de man kunnen weigeren de auto aan een hem geheel onbekenden man af te geven.

Vervolgens werd ook voor den reus een versleten pak gezocht en dat was lang niet gemakkelijk, want Henderson was van een postuur, die zelfs den beroemden Baer, den overwinnaar van Carnera, met bewondering zou hebben vervuld.

Toch slaagde men tenslotte ook hierin, maar niet dan ten koste van vrij wat kleermakers-werk, waarvan Brand zich echter op uitstekende wijze wist te kwijten.

Laat in den avond van den dag, waarop Henderson was komen opdagen, verlieten de drie mannen het hotel, reeds geheel vermomd, nadat Raffles aan den gerant had medegedeeld, dat hij en zijn beide metgezellen in het geheel geen touristen waren, zooals de man zich wel-licht had voorgesteld, maar eenvoudig Lon-densche detectives, op zoek naar een gevaar-lijken boef.

En daar Raffles een week vooruit betaald had en zijn bagage achterbleef, dacht de gerant er niet aan eenige opmerking te maken.

Nadat Raffles hem tenslotte had doen be-loven, in geen geval met derden hierover te

spreeken, vertrok het drietal, voorloopig met een onbekende bestemming.

Het was reeds bij twaalven, toen zij de havenwijk bereikten.

En hun eerste zorg was natuurlijk voor een nachtlgies te zorgen.

Na eenig zoeken slaagden zij er in, een kleine kamer te vinden in een matrozenlogement, waar zij op harde matrassen zouden moeten slapen.

Dit was echter een zeer gering bezwaar voor mannen, die wel op den naakten grond onder den blooten hemel hadden overnacht, zoodat Raffles geen oogenblik aarzelde, maar het hokje huurde.

Hij gaf zich bij den patroon, een grooten kerel met een sluw, smal gezicht en vuurrood haar, uit voor een zeeman, die hier was afgemonsterd en zijn metgezellen voor mannen, die in dezelfde omstandigheden verkeerden.

Het was voor zeelieden, die zoo juist zijn afgemonsterd en dus hun zak vol geld hebben, zeer begrijpelijk, dat zij een weinig gingen passagieren en zoo vertrokken zij weder, na van den logementhouder de verzekering te hebben gekregen, dat zij zijntwege terug konden komen wanneer de zon reeds lang aan den hemel stond. Zijn inrichting was, om zoo te zeggen, dag en nacht geopend, want er was een kroeg aan verbonden en hij en zijn broeder die op hem gelek als de eene druppel water op den andere, wisselden elkaar steeds af.

De deur was steeds geopend, want te stelen viel er van de planken van Signor Bastino al bitter weinig, en het was gemakkelijk voor de laatkomers.

Raffles en zijn metgezellen hadden het niet beter kunnen verlangen.

Zij waren nu volkomen vrij in hun doen en laten en het zou volstrekt niet opvallen, wanneer zij een paar nachten onder water bleven. Dat was Signor Bastino van zijn klantjes wel gewend.

Als ze maar op tijd betaalden, was hij tevreden. De rest ging hem niet aan.

Maar daarop stond hij dan ook zeer bepaald en hij had een bijzondere wijze, om wanbetalers zijn misnoegen kenbaar te maken. Hij sloeg den man eenvoudig bont en blauw en smet hem daarop in den kelder, tot hij berouw toonde en betaalde.

De drie metgezellen begonnen aanstonds de sterk hellende straat af te dalen, waarin hun logement gelegen was, en naarmate zij lager kwamen, bleek het hen, dat men in deze buurt zich zeer laat ter ruste begaf.

Het krioelde er van wijnhuizen en uit bijna

al die inrichtingen klonk het geluid van een harmonica of van een luit, lang niet onverdienstelijk bespeeld, een ook vaak gezang.

Er vertoonde zich nog veel publiek in de straten, maar het was geen publiek, dat men gaarne gezien zou hebben op de Piazza Diferari. Voor een groot gedeelte bestond het uit dronken zeelieden, visschers en voor de rest uit misdadigers in verschillende graden, van gewone ladelichters af tot moordenaars, die aannamen, voor een handvol soldi een medemensch naar de andere wereld te helpen.

Ook het vrouwelijk element was op dit nachtelijk uur nog druk vertegenwoordigd en men zag er vele vrouwen, voor het meerendeel zeer jonge, gehuld in de schilderachtige dracht der Genuesche volksklasse met groote ringen in de ooren, het haar in een geweldige wrong opgestoken, een doekje van schelle kleur sierlijk daar overheen gevouwen en korte rokken.

De straten waren hier zeer nauw en schaars verlicht, eigenlijk niet anders dan door de lantaarns die boven de deur der wijnhuizen hingen.

Niemand schonk eenige aandacht aan de gewaande zeelieden, die rustig met de handen in de zakken hun weg vervolgden en op die wijze doordrongen tot in het hartje van de havenwijk.

Het was bijna een uur, toen zij één der wijnhuizen binnen stapten en niet zonder moeite een plaatsje wisten te veroveren aan één der weinige wrakke tafeltjes, welke deze kroeg rijk was.

Achter het buffet stond een man, die voortreffelijk had kunnen dienen tot model van een schilder, die zich tot taak had gesteld een portret van den befaamden roover Rinaldo Rinaldini te schilderen, met een bleeke gelaatskleur, gitzwarte oogen, lang zwart haar en een puntbaardje.

De man schonk ijverig glazen vol, daarbij geholpen door een jonge vrouw met een olijkleurig gelaat, waarin twee prachtige zwarte oogen glinsterden.

Dat was Teresa, de minnares van Milianto, den kroeghouder.

Zij bracht ook de glazen rond en nu en dan moest ze zich wel eens verdedigen tegen de aanhaligheden van vreemde zeelieden, die hier in dit wijnhuis niet bekend waren.

Want het moest een vreemdeling zijn, die zoiets waagde.

Zoodra Milianto namelijk iets dergelijks waarnam, en aan zijn blikken ontging maar heel weinig, liet hij een soort waarschuwend

gebrom hooren en het volgende oogenblik trok hij met een glimlach op zijn dunne lippen maar met een dreigende uitdrukking in zijn oogen, bliksemsnel zijn lang mes uit den gordel en plantte het met de punt voor zich in de houten toonbank, waarop hij den waaghals, die het ondernomen had, Teresa aan te raken, met gefronste wenkbrauwen aankeek.

En zoo vaak had Milianto dit manuaal reeds moeten herhalen, dat de toonbank als het ware bezaaid was met een ontelbaar aantal gleuven en krassen, waar het scherpe mes in het hout was doorgedrongen.

Slechts hoogstzelden kwam het daarna tot een gevecht.

Meestal waren eenige gasten, die de gewoonte van Signor Milianto kenden, menschlievend genoeg om den overtreder te waarschuwen dat hij er beter aan zou doen, den strijd met den verontwaardigden kroeghouder niet op te nemen, wiens bekwaamheid in het tweegevecht zij maar al te goed kenden.

Wilde de boosdoener echter niet naar reden luisteren en absoluut vechten, dan bracht hij er altijd maar juist even het leven af, en werd, uit een tiental wonden bloedend, gekorven als een visch, naar buiten en naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis gedragen, maar dit laatste werd ook wel eens nagelaten, als men het

„niet de moeite waard vond”.

Het was in dit wijnhuis, dat Raffles en zijn beide metgezellen hun intrede deden en aanstonds verliet Teresa haar plaats achter het buffet en kwam met een koket lachje om den fraaien mond naar de drie Engelschen toe, teneinde te vragen, wat zij wenschten te drinken.

Het is waar, dat de keuze in deze inrichting niet groot was, want behalve een gewonen Italiaanschen landwijn kon men er nog slechts Ceres en een soort zeer slechten brandewijn drinken.

Raffles bestelde wijn en spoedig stonden er drie glazen voor de mannen, gevuld met een wijntje, dat niet eens zoo slecht bleek te zijn. In ieder geval heel wat beter, dan men in Londen voor tienmaal dien prijs had kunnen drinken.

Maar nu gebeurde er iets, waar Raffles niet zoo spoedig verdacht op was geweest en dat hij dus niet kon beletten. Henderson wilde zijn rol van passagierend zeeman eens heel mooi spelen, en hij kneep Teresa zonder meer in haar wang, en vervolgens in het dikst van haar arm, terwijl hij haar ten overvloede in het miserabelste Italiaansch, wat men zich kon voorstellen toevoegde:

„Tu sonna bella madonna.”

HOOFDSTUK IV.

EEN TWEEGEVECHT EN ZIJN GEVOLGEN.

Verscheidene seconden achtereen heerschte er een bijna hoorbare stilte in de gelagkamer, die alleen een oogenblik werd afgebroken door een kort dof geluid. Dat was, toen de punt van Signor Milianto's mes met kracht in het hout van de toonbank drong.

Want de Italiaan had niet alleen de liefkoozing gezien, maar ook de woorden van lof uit den mond van dien onbeschaamden vleier gehoord.

Vele gasten bleven met het glas in de hand roerloos zitten en keken verschrikt naar den man, die op deze wijze den vreeselijken kroegbaas letterlijk had uitgedaagd.

Toen werd een zacht gemompel gehoord en sommigen wendden hun sluwe blikken naar Milianto, die met de handen in de zijden gesteund, strak naar Henderson keek en blijkbaar op iets scheen te wachten.

Wat Raffles en zijn beide metgezellen betreft, zij begrepen in het eerst volstrekt niet, waardoor deze plotselinge stilte en verlegenheid veroorzaakt waren en keken vragend en verwonderd om zich heen.

Toen maakte Henderson in het Engelsch de opmerking:

„Waarom kijkt die zwarte aap mij zoo dringend aan?”

„Ik vrees — ik vrees, James, dat wij in een of ander opzicht iets onhandigs hebben gedaan. Madame Teresa is inderdaad zeer bevallig, maar het heeft haar heer en meester naar het schijnt ten zeerste mishaald, dat je dit op zoo'n ondubbelzinnige wijze te kennen hebt gegeven. Ik geloof, dat het maar beter is, dat wij onze piek schuren. Komt vrienden.”

Raffles was opgestaan en deed een paar stappen in de richting van de deur, maar een zestal gasten, alsof het zoo maar toevallig was, waren reeds opgestaan en hadden zich voor de deur geplaatst, die op deze wijze versperd werd.

Raffles keek om zich heen.

En hij zag niets dan onverschillige, bloedorstige, nieuwsgierige en grijnzende gezichten.

En hij begreep het aanstonds. Er werd hier blijkbaar op iets gewacht, waarin zij een rol moesten vervullen en de veertig of vijftig mannen, die hier aanwezig waren, zouden zeker niet toestaan, dat zij zich verwijderden.

Toch begreep hij nog niet goed, wat eigenlijk het plan van Milianto was, maar deze hielp hem uit de onzekerheid, door in de heerschende stilte de twee volgende woorden met stentorstem uit te spreken: „La Stiletta”.

„Wat schreeuwt die kerel daar met zijn stem als een schorre omroeper?” wilde Henderson weten, die het geheele geval als een grap scheen te beschouwen.

„Hij roept „het mes”,” antwoordde Raffles op zachten toon.

„En wat bedoelt hij daarmee?”

„Het kan maar één beteekenis hebben. Hij wil vechten.”

„Vechten? Waarom? Met wien?” riep Henderson verwonderd uit.

„Met wien anders dan met jou?”

„Wat heb ik dien bruin geblakerden baviaan dan gedaan?” drong Henderson aan, die volstrekt niet bevreesd, en alleen maar in de hoogste mate nieuwsgierig was.

„Je hebt zoeven zijn minnares in de wang en in den arm geknepen, en gezegd, dat zij „een schoone dame” was,” antwoordde Brand fluisterend.

„Is dat alles? En is die man daar zoo kwaad om? Heeft hij daarom zijn mes in de toonbank geprikt? Hij lijkt waarachtig wel wat op één van die Zeeuwsche bekkensnijders, waarmee ik in vroeger jaren, toen ik nog voer en te Middelburg of te Vlissingen wel eens passagierde, te doen heb gehad. Nu, als hij dan volstrekt wil vechten dan kan hij zijn zin krijgen.”

De reus was opgestaan en toen hij zich daar-

door in zijn volle lengte verhief, ging er onder de Italianen, die bijna uitsluitend het wijnhuis vulden en die allen tamelijk klein van stuk waren, een gemompel van bewondering op, en madame Teresa werd bleek en wierp een angstigen blik op haar minnaar, die de tanden oopen geklemd had en haar met een ongeduldig gebaar terzijde schoof, toen zij op hem toetrad en hem op fluisterenden toon iets scheen te vragen.

„Is dat niet te vermijden, Edward?” zoo wendde Brand zich op fluisterenden toon ongerust tot Raffles.

„Ik vrees bijna van niet, Brand,” antwoordde Raffles ernstig. „Zij zouden ons eenvoudig niet toelaten om te vertrekken, voor deze „zaak van eer” is uitgevochten. Zij versperren al met twaalf man de deur, en daar wordt in het midden van de gelagkamer al ruimte voor het gevecht gemaakt. Henderson is onvoorzichtig geweest. Hij moet nu ook maar zelf de gevolgen dragen.”

„Maar ben je dan in het geheel niet bevreesd voor den afloop?” drong Brand aan. „Ik denk, dat die kerel achter zijn toonbank een bekwaam en bloeddorstig vechtersbaas is.”

„Ik maak mij geen oogenblik ongerust, Brand. Henderson is jarenlang in Mexico Cowboy geweest en je moet weten, dat het mes daar voor den koeienhoeder even onmisbaar is als zijn harteklop. Hij kan er evenmin buiten als buiten lucht en hij hanteert het zeer vaak en in allerlei omstandigheden. Hij heeft bovendien een groot gedeelte van zijn vroeger leven als matroos doorgebracht. Ik heb hem in Tehuantepec zien vechten met een Mexicaan, die mijlen in het rond gevreesd was wegens zijn kracht en zijn behendigheid in het mesvechten, en binnen enkele minuten was de man niet meer in staat een vingerlid te verroeren.”

Dit gesprek was snel en op gedempten toon in het Engelsch gevoerd. En in dien tijd hadden een paar ijverige gasten, blijkbaar gewend aan deze soort verzetjes, een groot gedeelte van de gelagkamer vrij gemaakt, met inbegrip van den achterwand, waar zich volgens de regelen der kunst niemand mocht bevinden, zoodat de beide strijders nu vrij baan hadden.

Raffles had zich tot Henderson gewend en voegde hem nu op gesmoorden toon toe:

„Je bent gedwongen om te vechten, James, maar je zult zeker wel begrijpen, dat je dien man niet moogt doodden.”

„Ik zal slechts een paar riemen uit zijn huid snijden, Mylord,” antwoordde de reus kalm.

„Een kleine aderlating zal het opgewonden

heerschap geen kwaad doen, dunkt mij, maar als ik geweten had, dat het in dit land zulke gevolgen heeft, als men in een matrozenkroeg een knappe vrouw in den arm knijpt, dan had ik mij nog wel eens bedacht. Ik schijn u al weder in ongelegenheid te hebben gebracht.”

„Denk daar nu maar niet aan en verdedig je zoo goed je kunt,” hernam Raffles.

Over een breedte van drie meter en een lengte van vier waren nu alle tafeltjes en stoelen weggeruimd, waarvan een soort balustrade was gevormd, waarachter nu de aanwezige gasten plaats namen, opgewekt en gekscherend, alsof zij getuigen zouden zijn van een onschuldige grap.

Henderson had zijn eigen mes te voorschijn gehaald.

Het was een wapen, dat hem reeds lange jaren toebehoorde en hem slechts bij uitzondering verliet.

Het was een echt Spaansch knipmes, een zoogenaamde navaja, dat hij eens te Bilbao gekocht had, en zooals zij veel worden gebruikt door de plattelandsbewoners in Andalusië. Het heft was van hertshoorn en bijna twee handbreedten lang. Het lemmet was niet veel korter, aan het begin een paar duim breed, van het beste Toledostaal gesmeed, en uiterst sterk. De verbazend krachtige Henderson was in staat met dit wapen met één stoot een eikenhouten plank van een duim dik te doorboren.

Men opende het wapen door aan een ring te trekken, op de plek, waar het lemmet aan het heft bevestigd was en wanneer de ring weder werd losgelaten, kon men het wapen niet weder sluiten, alvorens de veer opnieuw te ontspannen.

Brand wist, dat het niet de gewoonte was van Raffles om de bekwaamheden van zijn trouwen chauffeur te overdrijven en toch klopte zijn hart, toen Milianto met zijn lang stevig knipmes, waarvan de greep uit ivoor was vervaardigd, en dat reeds dienst scheen te hebben gedaan, tegenover Henderson kwam te staan.

Een zacht gemompel steeg uit de rijen der toeschouwers op en het was al spoedig duidelijk, dat men thans volstrekt niet algemeen zeker was van een overwinning van den vechtlustigen kroeghouder.

De Engelschman trad tenminste zoo zelfbewust en bedaard op, dat de kenners begrepen te doen te hebben met iemand, voor wien het gevecht op het mes geen geheimen meer heeft.

De beide tegenstanders hadden zich van hun jas ontdaan en deze om den linkerarm gewikkeld.

het eenige afweermiddel, dat bij dergelijke tweegevechten werd toegelaten.

Zij plaatsten zich recht tegenover elkander in de open gelaten ruimte, om bijna onmiddellijk het gevecht te beginnen.

Met onstuimige woede wierp Milianto zich op zijn tegenstander, maar Henderson stond stevig als een rots, hij week zelfs geen streep, ofschoon de Italiaan hem als een tijger besprong, sloeg den gewapenden arm met zijn omwikkelde linkerhand terzijde en trof den Italiaan onmiddellijk daarop in den linkerschouder.

Een man als Henderson had zijn tegenstander onder deze omstandigheden tot een lijk kunnen maken, maar daaraan dacht de brave reus niet. Zelfs niet op dit oogenblik, nu zijn leven gevaar liep.

Men had hem uitgedaagd om een bagatel en juist omdat het in zijn oogen volstrekt niets beteekende, nam hij zich alleen maar voor den vechtersbaas een afstraffing toe te dienen, die hem zou heugen.

Milianto had een kreet van pijn en woede geslaakt, toen hij de punt van het staal in zijn schouder voelde doordringen.

Hij sprong terug, bukte zich als een jaguar op het punt zich op zijn prooi te werpen, en stortte zich toen opnieuw op Henderson.

Ditmaal ging de punt van zijn dolk door de jas heen, welke Henderson om den linkerarm had gewikkeld en raakte even het vleesch.

Benhendig weerde de Italiaan tegelijkertijd den stoot van zijn tegenstander af en het volgende oogenblik stonden de beide vechters borst aan borst, een uiterst gevaarlijke positie bij dergelijke gevechten, daar men dan elkanders bewegingen minder goed kan volgen en het mogelijk is, snel en onverhoeds een verraderlijken stoot toe te brengen.

Bliksemsnel bracht de Italiaan den rechterarm achteruit en slingerde dien daarop om het machtige lichaam van zijn tegenstander, ten-einde hem achter in den rug te kunnen treffen.

Maar Henderson was op deze manoeuvre verdacht geweest.

Hij wist zich los te maken, juist op het laatste oogenblik en zijn mes haalde den rechterarm van den Italiaan over een groote lengte open, zoodat het bloed aanstonds door de mouw drong.

Milianto, tot dolle woede geprikkeld door de kalmte van zijn tegenstander, en door de spottende uitdrukkingen van eenige gasten, week achteruit en vloog ten derde male, blind van drift en al zijn vechtkunst vergetend, op den reus toe.

Zoo ooit, dan had Henderson hem ditmaal in

de borst kunnen treffen, want Milianto vergat zichzelf te dekken.

Maar Henderson vergenoegde er zich slechts mede, zijn linkervuist met kracht vooruit te brengen en ongelukkigerwijs trof die vuist zijn tegenstander juist tegen den neus, die aanstonds bloedde en zienderoogen opzwol, hetgeen het uiterlijk van den vechtersbaas niet bepaald verfraaide.

Half versuft wankelde Milianto terug en toen deed hij nog een laatste poging. Hij sloop om zijn tegenstander heen, zoekend naar een plek om hem te treffen, bleeker dan een lijk, want hij had ditmaal zijn meester gevonden en was toch niet van zins om den strijd nu reeds op te geven, terwijl allerwegen de schampere kreten van vroegere vijanden en tegenstanders opklonken, die nog altijd de liteekens droegen van de wonden, welke hij hun had toegebracht.

Eindelijk meende hij een goede gelegenheid gevonden te hebben en in zijn oogen kwam een verraderlijke gloed.

Hij had gezien, dat Henderson met den achterwaarts geplaatsten rechtervoet op slechts weinige centimeters afstand stond van een grooten plas wijn, afkomstig uit het glas, hetwelk zooeven één der toeschouwers uit zijn handen had laten vallen. Bij het wijken zou zijn tegenstander zeker in dezen plas trappen en uitglijden.

Hij wachtte nog even en drong toen op zijn tegenstander in.

En wat hij gehoopt had, geschiedde ook.

Henderson raakte met den voet in den wijn-plas, verloor even zijn evenwicht, en snel als de bliksem was de Italiaan bij hem, om den reeds vallenden Henderson doodelijk te treffen. Maar zoover kwam het niet.

Henderson liet in den val zijn mes los, greep Milianto in de borst en stond het volgende oogenblik met den Italiaan in zijn reusachtige vuisten weder overeind.

En juist, toen Milianto met een gebrul van zegepraal wilde toestooten, slingerde Henderson hem met zooveel kracht van zich af, dat hij met geweld tegen den achterwand van de gelagkamer terecht kwam.

Er volgde een splinterend gekraak van houtwerk, en toen verdween Milianto plotseling, alsof hij door een onzichtbare hand bliksemsnel van het tooneel van den strijd werd weggetrokken. Er was volstrekt niets meer van hem te bespeuren.

Maar wel gaapte in den dunnen houten achterwand een gat en Raffles, die voor zulke dingen goede oogen had, bemerkte dat zich achter dat

gat het begin van een steenen trap bevond, waarlangs de kroeghouder zeer waarschijnlijk naar beneden was getuimeld.

Sommige gasten keken verschrikt, anderen verbaasd en madame Terese riep met een uitdrukking van angst in de oogen :

„*L'asino!* Hij verraadt de onderaardsche gang! Wat zal de Meester zeggen?”

Het volgende oogenblik scheen de vrouw spijt te hebben over dezen onbedachtzamen uitroep, maar het was reeds te laat. Raffles en Brand hadden het gehoord.

Zij hadden het versplinterde dunne schot gezien en zij begrepen, dat het toeval hen hier

te hulp was gekomen.

Henderson had intusschen reeds met de grootste kalmte zijn mes weder opgeraapt, en het lemmet schoon geveegd op de mouw van een man met een verre van vertrouwenwekkend uiterlijk, die toevallig naast hem stond, maar die er niet aan dacht, tegen deze bewerking anders te protesteeren dan door een half in zichzelf gebromd: „*Ingleso maladetto!*”

Er was vrij wat opschudding ontstaan en van die gelegenheid maakten de drie metgezellen gebruik, zonder opzien te verdwijnen, nadat Raffles het geld voor de vertering op de toonbank had geworpen.

HOOFDSTUK V.

ONDER DEN GROND.

Het was omstreeks vier uur van denzelfden nacht, toen Raffles, Brand en Henderson door de straat slopen, waaraan het wijnhuis van Signor Milianto gelegen was.

Het geraas en getier was nu zoo goed als geheel bedaard en zelfs in deze wijk heerschte nu stilte, al passeerden er nu en dan nog dronken lieden, voor het meerendeel varengasten.

De drie mannen gingen het wijnhuis langs met langzame schreden, en terwijl zij voorbij gingen, wierp Raffles een blik door het kleine raam naast de deur, welker ruit van binnen met planken voorzien was.

„Mijnheer Milianto schijnt er volstrekt niet op gesteld te zijn, dat men bij hem binnen gluurt,” mompelde Raffles. „Nu, naar wat wij vannacht gezien hebben, kan ik mij dat ook zeer goed begrijpen. Er valt niet aan te twifelen, of de man heeft iets uitstaande met het „Genuootschap van den Gouden Sleutel.”

„Je gelooft dus werkelijk, dat in het huis van Milianto de ingang te vinden is tot die geheimzinnige onderaardsche schuilplaats, waarvan je mij gesproken hebt?”

„Eén der ingangen, Brand. Er zijn er vele dozijnen, vergeet dat niet. De uitroep van madame Teresa liet dienaangaande geen twijfel over.”

„Maar het gat waardoor onze vriend verdween, zal toch niet de ware ingang geweest zijn?”

„Dat betwijfel ik,” antwoordde Raffles glimlachend. „Men kan niet aannemen, dat de lieden, die zich naar de onderaardsche gewelven begeven, zich eerst door iemand als Henderson door een houten schot laten werken. Neen, de ware ingang zal wel ergens anders zijn en dat schot was waarschijnlijk de zijwand van een trap, die er langs loopt. Hoe dan ook, ik ben hier gekomen, om een en ander eens te onderzoeken.”

„En als we iets ontdekken?”

„Dan zullen we naar omstandigheden handelen.”

„Maar hoe komen we binnen? Het lijkt me veel te gevaarlijk toe, om het aan dezen kant

te probeeren, want er komen nog voortdurend menschen voorbij.”

„Ik denk, dat er nog wel andere methoden zijn, om het huis van Milianto binnen te dringen, antwoordde Raffles. „Het ligt niet ver van een zijsteeg, zooals je ziet en wij zullen zien, waarheen het ons voert, als we daar ons onderzoek beginnen.”

De drie mannen liepen nog een paar meters verder en daarna gingen zij een steeg binnen, weinig meer dan een slop, met zeer oude, wrakke huizen ter weerszijden, die aan den eenen kant van het slop al spoedig overgingen in een lagen muur, waarachter men een paar schrale armtierige populieren zag oprijzen.

Raffles bekeek den muur wat nauwkeuriger.

Hij bleek zeer dik te zijn en er bevond zich een klein, blijkbaar zeer stevig poortje in, van dik eikenhout, geheel met mos overdekt, en waarvan het slot onder een dikke roode korst roest bijna geheel verdween.

Er zou zeker geen sprake van kunnen zijn, deze poort te openen, tenminste, wanneer men er geen vol uur aan wilde besteden en dat durfde Raffles niet te doen, daar het dan reeds langzamerhand licht zou beginnen te worden.

„Het lijkt wel de muur te zijn rondom de binnenplaats van een eeuwenoud klooster,” bromde Raffles zachtjes voor zich heen. „Wij zullen er eens overheen trachten te klimmen.”

Henderson, die wist wat dat beteekende, zette zich schrap tegen den muur, en in een oogwenk was Raffles op zijn schouders en vandaar boven op den muur.

Brand volgde zijn voorbeeld en toen staken zij beiden den reus hun handen toe, die zich op deze wijze op zijn beurt omhoog werkte.

Snel lieten zij zich aan den anderen kant weder vallen en zij bleken zich nu inderdaad te bevinden op een soort binnenplaats van onregelmatigen vorm, die waarschijnlijk in vorige eeuwen veel grooter was geweest en waarop in den loop der tijden hier en daar kleine, lage huizen waren verrezen.

Raffles keek een oogenblik om zich heen en wenkte toen zijn metgezellen om hem te volgen.

Zij slopen langs den achterkant van een rij kleine huizen, en na een paar minuten stond Raffles stil bij het begin van een schutting, die een gedeelte van de binnenplaats omsloot.

„Ga eens tegen die schutting staan, Henderson. Ik wil er overheen zien,” zeide Raffles fluisterend.

De reus gehoorzaamde. Raffles zette zich op zijn schouder en keek over de schutting.

Hij zag een klein erf met steenen ruw geplaveid en waar een aantal leege vaten stonden, welke hij aanstonds als wijnvaten herkende.

„Wij zijn al terecht,” fluisterde hij zachtjes tot Brand, die vol spanning stond te wachten.

Hij slingerde zich behendig over de schutting, waarbij hij niet meer gerucht maakte, dan een kat zou hebben gedaan, en de beide anderen volgden hem.

Zij behoefden er niet aan te twijfelen, of zij bevonden zich hier aan de achterzijde van het wijnhuis door Milianto beheerd.

In den achtergevel bevond zich een lage, groen geschilderde deur en het kostte Raffles slechts zeer weinig moeite, haar met één van zijn loopers te openen, nadat hij zich had overtuigd, dat er zich geen alarminrichting aan bevond.

Zij stonden in een smalle gang met zeer groote vierkante, beurtelings blauwe en witte tegels bevoerd.

Zij liepen deze gang teneinde, na zich te hebben overtuigd, dat alles in het huis doodstil was, en eindelijk hielden zij weder halt voor een gewone kamerdeur.

Raffles bracht zijn oog bij het sleutelgat en toen hij zag dat het daarbinnen volkomen duister was, opende hij ook deze deur, die evenwel niet op slot bleek te zijn.

De deur behoorde tot een soort eenvoudig gemeubeld woonvertrek, dat zich naast of achter de gelagkamer bevond.

Een tusschendeur leidde er heen, waarvan de bovenhelft uit ruiten van matglas bestond.

Raffles behoefde slechts den knop om te draaien, teneinde deze laatste deur te openen en nu stonden zij allen in de gelagkamer, die daar hol en leeg voor hen lag.

Er drong slechts een zeer vaag schijnsel in door, afkomstig van een lantaarn, die zich een weinig verder in de straat bevond, maar dan toch sterk genoeg was, om erbij te kunnen waarnemen, dat het gat in het dunne houten beschot reeds weder met behulp van een aantal oude planken door Milianto was dicht gespijkerd.

Raffles bleef een oogenblik stil staan voor dezen hinderpaal en zeide toen op zachten toon:

„Mij dunkt, dat wij het verstandigst zullen handelen, als wij eenvoudig deze planken weder losmaken. Dat zal ons de moeite besparen, onderzoek te moeten doen naar den eigenlijken ingang, die zich wel ergens anders zal bevinden.”

Met behulp van een kleine beitel maakte Henderson hierop voorzichtig en zoo zachtjes mogelijk de planken los en een paar oogenblikken later was de hinderpaal opgeruimd en konden de drie mannen door het gat kruipen.

Het was hier stikdonker en Raffles was genoodzaakt zijn zaklantaarn te ontsteken.

Bij het licht daarvan zag hij dat zij zich ongeveer halverwege een smalle steenen trap bevonden, hoogstens een halve meter breed, en die uitgespaard scheen te zijn in één der dikke muren van het eeuwenoude huis.

Het was dus duidelijk, dat de eigenlijke ingang zich ergens op de eerste verdieping moest bevinden.

De trap ging nog ongeveer twintig treden omlaag en bij het sterk gedempte schijnsel van Raffles' zaklantaarn daalden de drie mannen, achtgevend op het minste geluid, de trap af.

Deze bleek uit te komen op een nauwe tunnel, waarvan het einde in het geheel niet te zien viel, ook niet toen Raffles het er op waagde, zijn zaklantaarn op volle sterkte te laten branden.

Geen enkel geluid liet zich hooren. Het was hier beneden doodstil, stil als in een grafkelder.

Onversaagd traden de drie mannen de tunnel binnen, die zich over een lengte van zeker honderd meter lijnrecht uitstreckte, zonder door dwarsgangen te worden onderbroken.

De gang helde een weinig naar beneden, maar het verschil tusschen begin en einde bedroeg zeker geen drie meter.

Plotseling beschreef de tunnel een scherpe bocht en verwijdde zich nu ineens tot een breedte van ongeveer drie meter, zoodat er een soort zaal gevormd werd, veel langer dan breed, en aan het einde waarvan de drie mannen vaag een paar deuren meenden te ontwaren.

Raffles doofde een oogenblik het licht van zijn lantaarn en zoodra hun oogen aan de duisternis gewend waren, bespeurden zij onder één dezer deuren een roode lichtstreep.

Raffles wendde zich nu tot zijn beide metgezellen en zeide op gedempten toon:

„Wij zullen ons nu moeten voorbereiden op een ernstigen hinderpaal, want ik kan niet goed inzien, dat de lieden, die zich daar ongetwijfeld achter de deur bevinden, ons, vreemdelingen, goedschiks zullen toelaten. Daar heeft stellig een vergadering van bandieten plaats en wij

gaan door voor Engelsche zeelieden. Zij zullen ons vragen, hoe wij hier gekomen zijn en het zou mij niet gemakkelijk vallen, op die vraag een bevredigend antwoord te geven."

"Misschien kunnen wij het vertrek achter de deur wel op een andere wijze bereiken, Edward," meende Brand fluisterend, "en ongezien waarnemen, wat er daarbinnen geschiedt."

"Wij kunnen het probeeren, maar ik vrees, dat het niet gemakkelijk zal gaan," kwam Raffles.

De drie mannen staken nu deze eigenaardig gevormde onderaardsche zaal, die bijna vier meter hoog was, in haar geheele lengte over, tot zij zich voor de deur bevonden, waaronder zij zooeven het licht hadden waargenomen.

Raffles bukte zich en trachtte door het sleutelgat te zien, maar hij kon niets onderscheiden. Of het sleutelgat was bedekt, of er leunde iemand tegenaan.

Maar al kon hij niets zien — hooren kon hij wel, en toen hij zoo eenige oogenblikken had staan luisteren, kreeg zijn gelaat een ernstige uitdrukking en na zich te hebben opgericht wendde hij zich tot Brand met de woorden :

"Stanley is daarbinnen."

Met moeite weerhield Brand een kreet van verwondering en ontsteltenis.

"Weet je het zeker?" vroeg hij ademloos.

"Ik zou zijn scherpe stem onder duizenden herkennen," gaf Raffles ten antwoord. "Hij houdt juist een toespraak tot de achtbare vergadering daarbinnen."

"Maar Mylord, waarom loopen wij dan die deur niet eenvoudig in en vallen den schurk rauw op het lijf?" vroeg Henderson, die zijn vuisten gebald had en die veel lust scheen te hebben, de daad maar aanstonds bij het woord te voegen.

Raffles legde hem echter dadelijk de hand op den arm en zeide op kalmeerenden toon :

"Er zijn eenige bezwaren tegen je plan, vriend James. Ten eerste is er de deur. Ik ben overtuigd van je geweldige lichaamskracht, waarvan je menigmaal bewijzen hebt gegeven, maar zelfs jou zal het onmogelijk zijn met geweld deze zware eikenhouten deur open te loopen, die verscheidene duimen dik is. Voor je er doorheen zoudt zijn, zouden we reeds lang gegrepen zijn. Met alle gevolgen, daaraan verbonden. Dan vergeet je ten tweede, dat het vertrek, waartoe deze deur toegang geeft, zeer waarschijnlijk stampvol menschen zal zijn en wat kunnen wij tegen veertig of vijftig bandieten aanvallen, die in deze onderaardsche stad voortreffelijk den weg weten, terwijl wij er

vreemd zijn?"

Brand was intusschen een paar stappen verder gegaan en onderzocht nu de tweede deur, die zich eenige meters van de eerste verwijderd bevond.

Zij was even stevig en bleek gesloten te zijn. Maar het slot was nieuw en er zeker nog niet lang geleden ingezet.

De jonge man wenkte Raffles om naderbij te komen en zeide toen :

"Misschien geeft deze deur toegang tot een vertrek, hetwelk aan de zaal grenst, waar de boeven op het oogenblik vergaderen. Wat dunk je er van als wij eens trachtten daarbinnen te dringen?"

"Geen kwaad idee. Wij zullen het aanstonds probeeren," gaf Raffles ten antwoord.

Hij haalde zijn loopers te voorschijn en na verloop van slechts weinige minuten slaagde hij er in, de deur te openen.

Hij duwde haar zachtjes terug en nu traden de drie mannen een vrij groot keldervertrek binnen, hetwelk waarschijnlijk om de een of andere reden in den lateren tijd van het groote gewelf was afgescheiden en dus ook van de aangrenzende zaal, door middel van een houten schot, hetwelk tot aan de gemetselde zoldering reikte.

Er viel geen schijn van licht in deze ruimte, en Raffles kon dus zonder vrees voor ontdekking zijn eigen zaklantaarn weder doen ontgloeien.

Hij trad aanstonds op den houten wand toe, onderzocht hem even en haalde toen uit één van zijn zakken een kleine centerboor, met behulp waarvan hij al spoedig een gat van een paar centimeter in doorsnede in den dunnen houten wand had geboord.

Dadelijk doofde hij zijn lantaarn en nu viel aanstonds een dunne lichtbundel door het zooeven geboorde gat in het keldervertrek.

Raffles bracht zijn oog voor de opening en het volgende oogenblik wist hij, dat hij er goed aan gedaan had, zich niet in de aangrenzende onderaardsche zaal te wagen, want er bevonden zich daar inderdaad op zijn minst vijftig man en een paar vrouwen, waaronder hij Teresa, de minnares van Milianto herkende, die dicht bij een soort verhooging stond, aan het andere einde van de zaal.

En op die verhooging stond zijn doodsvijand, Irwin Stanley, die juist bezig was met driftige gebaren iets aan de mannen mede te delen, die vol aandacht naar hem schenen te luisteren.

Raffles bleef een oogenblik in diezelfde houding staan en richtte zich toen op.

Er lag een peinzende uitdrukking op zijn gelaat.

Toen scheen hij een besluit te hebben genomen.

Hij wendde zich tot Brand en Henderson en zeide zoo zacht, dat zij hem nauwelijks konden verstaan :

„Als die kerels daar nog maar een kwartier blijven staan, dan is Stanley verloren. Wij hebben dan tijd, om snel den naburigen politiepost te gaan waarschuwen en een paar dozijn goed gewapende mannen zullen wel voldoende zijn, om dien troep daarginds bij verrassing te overvallen.”

„Laat ons dat maar aanstonds doen, Edward,” viel Brand in. „Ik zal blij zijn, als we dien schurk op deze wijze onschadelijk hebben gemaakt, en ik hoop maar dat de politie, als zij hem inderdaad eenmaal weer in handen heeft, hem niet opnieuw laat ontsnappen.”

En Henderson mompelde zachtjes, maar zoo dat de anderen hem niet konden verstaan :

„In de plaats van Mylord zou ik den hond eenvoudig door dat gat in den wand neerleggen — het is juist groot genoeg om doorgang te verleen aan een ferm revolverkogel. Maar als ik dat voorstel, wordt het toch niet aangenomen, daar ben ik zeker van.”

De drie mannen verlieten nu op dezelfde wijze het vertrek weder en Raffles sloot behoedzaam de deur, zonder haar even wel op slot te doen.

Zij aanvaardden den terugtocht, schreden door de verwijding van de gang en bereikten zoo weder de tunnel, die in rechte lijn toeliep op het ondereinde van de steenen trap.

Zij liepen de tunnel snel weder teneinde, bereikten de trap en begonnen haar te bestijgen.

Na ongeveer twaalf schreden te hebben afgelegd, doofde Raffles weder zijn lantaarn, want hij wilde niet, dat het licht daarvan wellicht gezien zou worden door den een of anderen Carabinieri, die toevallig langs het wijnhuis zou loopen.

De overige tien schreden werden dus in volmaakte duisternis afgelegd, waarbij Raffles, die vooraan ging, met de hand langs den wand tastte, totdat hij weder het gat in het houten schot in den achterwand van de gelagkamer zou hebben bereikt.

Maar na die tien treden te hebben beklommen vond Raffles geen opening, en evenmin ontwaarde hij het zwakke schijnsel van de straatlantaarn.

Hij stond stil en tastte langs den steenen muur aan zijn linkerhand.

„Wat is er, wat doe je toch ?” vroeg Brand, die achter hem kwam, op ongerusten toon.

„Wat ik doe ? Voor den drommel, ik zoek naar de opening.”

„Wat is dat ? Die moet er toch nog zijn !”

„Zeker, is ze er ook, maar ze is weer dichtgespijkerd en stevig ook !”

HOOFDSTUK VI.

IN EEN GEVAARLIJKEN TOESTAND.

Een oogenblik bleven de drie mannen op de smalle trap bewegingloos staan.

Zij konden er niet aan twifelen, de terugtocht was hen afgesneden en het was nu maar de vraag of dit moedwillig was gedaan, dan wel of Milianto was begonnen met de opening weder dicht te spijkeren, welke hij opengebrouwen had gevonden, om pas naderhand onderzoek te doen naar dengene, die dit had durven ondernemen.

Maar Henderson wilde de zaak maar aanstonds oplossen.

„Laat mij eens voorbij, mijnheer Brand,” fluisterde hij tot Brand, die zich voor hem op de trap bevond. „Dan zal ik dat varkentje wel eens wasschen. Een paar duwen zullen wel voldoende zijn om die plankjes los te krijgen.”

En met deze woorden wong de reus zijn machtig lichaam niet zonder moeite op de smalle trap met zijn steenen wanden langs Brand, die van het heele voorval weinig begreep, maar niettemin zeer ongerust was.

Raffles was een paar treden hoogerop geklommen, teneinde ruim baan te maken voor den reus voor wien het indrukken van dit beletsel kinderspel zou zijn.

Maar terwijl hij dit deed, legde hij in de tastbare duisternis zijn hand op iets, dat onder zijn aanraking bewoog.

Onwillekeurig slaakte hij een zachten kreet en onmiddellijk klonk weer de stem van Brand:

„Wat is er, Edward? Wat gebeurt er?”

„Niet veel goeds, mijn waarde,” antwoordde de stem van Raffles vanuit het donker, „ik geloof, dat we in een val zijn gelopen. Ik heb zoeven mijn hand op een mannenvoet gelegd. Kom, wij zullen er maar spoedig een einde aan maken.”

En op hetzelfde oogenblik verlichtte het sterke schijnsel van zijn lantaarn het bovenste gedeelte van de trap.

Op ongeveer iedere trede van die trap stond een man!

Zij hadden daar zoo volmaakt stil gestaan, zonder hun aanwezigheid zelfs door een ademtocht te verraden, dat geen van de drie mannen er iets van bespeurd had.

Maar zij waren er, dat viel nu eenmaal niet te ontkennen.

En zij waren blijkbaar niet met zeer vriendelijke gevoelens bezielde jegens de drie indringers die zoeven hun heiligdom waren binnengedrongen.

Vooraan stond Milianto, nog bleek van het bloedverlies, zijn pols omzwachteld, maar met een gelaat, dat weinig goeds voorspelde.

Het was hem onmogelijk, in het schelle licht van Raffles' lantaarn iets te onderscheiden, maar klaarblijkelijk had hij de stem herkend van den man, die denzelfden nacht met hem gestreden had, want hij bromde vlug achter elkander een paar rollende vloeken, weliswaar in zijn moedertaal, maar die door den reus zeer goed begrepen werden.

Er stonden daar ongeveer zestien of achttien mannen, sommige met revolvers, andere met messen gewapend, die schitterden in het licht van de zaklantaarn en het was duidelijk, dat bij de eerste poging om de planken van de opening te verwijderen, de bandieten niet zouden aarzelen, van die wapens gebruik te maken.

Dezen bevonden zich ook in verreweg de voordeeligste positie, want zij stonden bovenaan de trap, welke zij met hun revolvers konden bestrijken.

„Wij zullen terug moeten, vrienden,” klonk de stem van Raffles, die zijn revolver in de rechterhand had genomen. „Er zal nog wel een andere uitweg zijn.”

„Als je mij maar eens uitlegt op welke wijze, Edward!” riep Brand terug. „De trap achter mij is zoo vol als het schellinkje van Haymarket Theater op een Zaterdagavond!”

„Dan kunnen we niet aarzelen, vrienden. Dan moeten we door de opening,” riep Raffles. „We zullen in ieder geval onze huid zoo duur mogelijk verkoopen.”

Henderson liet het zich geen tweemaal zeggen.

Hij stond juist voor de planken, die de opening weer afdekten en wierp er zich met zulk een kracht tegen, dat zij losvloegen, als of zij met lucifers inplaats van met sterke schroeven waren bevestigd, en de reus met een vaartje in de gelagkamer tuimelde, onmiddellijk gevolgd door Brand, terwijl Raffles door het felle schijn-

sel van zijn lantaarn de mannen boven op de trap het mikken zeer lastig, zoo niet onmogelijk maakte.

„Schiet dan toch ezels, hij zal ons nog ontkomen, de schurk ! Ik had wel gelijk toen ik dien rekel niet vertrouwde !” schreeuwde iemand.

Er klonken een paar revolverschoten, die rakelings over het hoofd van Raffles vlogen en aanstonds klonken beneden aan de trap de smartkreten van een tweetal bandieten, die de kogels in de volle borst hadden gekregen.

„Ja, een stelling als deze heeft zijn vóór en zijn tegen,” riep Raffles spottend uit en het volgende oogenblik was hij lenig als een panter door de opening gedoken.

Maar daarmee was men er nog niet.

Ook in de gelagkamer bleek een zestal bandieten verdekt te zijn opgesteld, die zich woedend op de drie mannen wierpen, en in de duisternis ontstond een verward handgemeen.

Gelukkig kon men hier niet van de revolver gebruik maken, omdat het te donker was om vriend van vijand te onderscheiden en zoo slaagden de mannen er in vechtend en worstelend de deur te bereiken en vervolgens de straat.

Maar reeds scheen het kabaal, het schieten op de trap en het geschreeuw der bandieten de aandacht te hebben getrokken, want juist kwam er een zeer groote afdeling agenten, uit minstens twintig man bestaande, die op patrouille was en nu toesnelde.

Niet zoodra hadden de bandieten de uniformen herkend, of zij verspreidden zich naar alle richtingen, voor zoover zij daartoe nog gelegenheid hadden, want eenigen hunner konden gearresteerd worden, nog voor zij zich door de vlucht hadden kunnen redden. De overigen trokken zich snel terug door de opening in den achterwand van de gelagkamer en stormden hals over kop de trap af, voorbij de twee zwaargewonde bandieten, die daar lagen te zieltogen, en de tunnel in.

Wat Raffles en zijn beide metgezellen betreft, zij waren een oogenblik temidden van de Carabinieri en vóór zij goed en wel beseften wat er eigenlijk gebeurde, hadden dezen hun de revolver afgenomen, die zij bij den loop vasthielden, terwijl een brigadier met een barsch uiterlijk riep :

„Al weer die duivelsche *Inglese*, die hier den boel op stelten komen zetten. Altijd moeten ze ruzie maken. Nu, een nachtje in het cachot zal jullie wel tot bedaren brengen.”

„Een oogenblikje, mijnheer de brigadier,” liet dadelijk de stem van Raffles zich hooren, die onmiddellijk het gevaar begreep waarin hij

zich bevond, want als het onder de bandieten bekend was, dat John Raffles zich onder de vermomming van Engelsch matroos in handen van de politie bevond, dan zouden zij geen oogenblik aarzelen, deze te waarschuwen, dat zij er door het grootste van alle toevallen in geslaagd was, den lang gezochten Avonturier in handen te krijgen, op wiens aanhouding door de Engelsche politie reeds jaren geleden een premie van duizend pond sterling was gesteld.

„Wat wilt gij ?” vroeg de brigadier barsch.

„Ik wil alleen maar, mijnheer, dat gij een zeer hooge premie verdient,” antwoordde Raffles. „Gij hebt daartoe niet anders te doen, dan door het gat te gaan, dat gij daar in den wand ziet, de trap af te dalen, de tunnel in te gaan, waarop die trap uitloopt en dan de eerste deur te forceeren, welke zich bevindt in een verbreding van die tunnel, nadat gij den hoek zult zijn omgeslagen. Gij zult daar een vijftigtal mannen bijeen vinden, boeven van de ergste soort en bovendien een zekeren Irwin Stanley, die zooals gij natuurlijk weet, even voor uw haven ontsnapt is van de „Prince Albert”, waarmede de bandiet naar Engeland vervoerd zou worden. Maar haast u, haast u, en neem zooveel mogelijk mannen mee, want anders zal alle moeite vruchteloos zijn. Natuurlijk zullen zij daar beneden reeds gewaarschuwd zijn door de kerels, die door het gat in den wand wisten te ontvluchten.”

De brigadier scheen een oogenblik te aarzelen, maar de gewaande zeeman had met zooveel overtuiging gesproken, dat hij aanstonds zijn maatregelen nam. Het was in ieder geval wel de moeite waard, een onderzoek in te stellen naar de waarheid van wat deze man zeide. Want Scotland Yard had een belooning van vijftienhonderd pond sterling uitgelooft aan dengene, die er in zou slagen den gevaarlijken bandiet in handen te krijgen.

Hij gaf dus op korten toon eenige bevelen en aanstonds daalden er vijftien mannen onder zijn leiding de trap af, terwijl de overige achterbleven, om de drie gewaande zeelieden, met de zware dienstrevolver de in vuist, te bewaken.

„Vertel mij eens, maat,” zei Henderson tot Raffles nadat de uniform van den laatsten ordebewaarder door het gat verdwenen was. „Kennen deze kerels, die er uitzien als aapjes van een orgelman, Engelsch ?”

„Dat is niet erg waarschijnlijk, James,” antwoordde Raffles, „maar ik zou toch maar wat voorzichtig zijn.”

„Is het onvoorzichtig als ik zeg dat ik hen graag zou willen neerslaan ?”

Raffles antwoordde niet, maar sloeg de gelaatstrekken gade van de vijf politiebeamten die hen omringden. En daarop las hij volstrekt niets wat er op wees, dat zij begrepen hadden hetgeen Henderson zoeven zeide. Toch aarzelde hij nog even.

Zij waren nu ontwapend, de politiebeamten hadden revolvers en zij zouden ongetwijfeld niet aarzelen, er gebruik van te maken, wanneer zij werden aangevallen.

Daarenboven was er hem veel aan gelegen de terugkomst af te wachten van den brigadier, teneinde uit zijn mond te vernemen, of hij er in geslaagd was, zich meester te maken van Irwin Stanley, ofschoon hij de kans zeer klein achtte, dat dit werkelijk geschied zou zijn, want stellig zou de zaal, waarin de vergadering van de bandieten plaats had, wel meer uitgangen hebben dan de deur die naar de tunnel voerde. Daartegenover stond, dat wanneer de brigadier terugkeerde, de politiemacht aanzienlijk veel grooter zou zijn, en dan was het moeilijk, misschien wel onmogelijk, om zich van dat lastige gezelschap te bevrijden. Maar terwijl Raffles hierover nadacht, had Henderson, die zich menigmaal wat al te vaak liet meeslepen door zijn lust om moeilijke vraagstukken met behulp van zijn vuisten op te lossen, ook dezen Gordiaanschen knoop reeds doorgehakt....

Gebruik makende van een oogenblik, dat een van de vijf Carabinieri zich naar het buffet begaf, of liever dit wilde doen, greep hij den man bij den nek, en slingerde hem in het midden van zijn vier collega's en dit met zooveel kracht dat twee hunner aanstonds tegen de planken gingen, terwijl de beide anderen zoo verrast

waren, dat zij er niet aan dachten, van hun vuurwapens gebruik te maken.

Die besluiteloosheid duurde niet langer dan een seconde, maar het was voor Raffles en Brand ruimschoots voldoende, om van de geboden gelegenheid gebruik te maken.

Zij troffen de twee politieagenten met een harden vuistslag tegen de kaak, — en als blokken rolden de twee mannen om, en bleven bewusteloos liggen.

Henderson had reeds de deur opengerukt, en het volgende oogenblik stonden de drie mannen op straat.

Maar zij hadden het nadeel aan hun kant — zij wisten geen weg in dit doolhof van stegen en slopjes, hetwelk voor de politiebeamten, die zich spoedig van den schrik hersteld hadden, geen geheim was.

Het was bovendien zeer donker — en voor er vijf minuten verlopen waren, liep Raffles regelrecht in de armen van een patrouille van tien man, opmerkzaam gemaakt door het fluitsignaal van twee van de drie agenten, welke de achtervolging hadden kunnen opnemen.

Daar er aan tegenstand niet te denken viel, liet Raffles zich met stoïcijnsche kalmte boeien.

Maar toen hij een blik om zich heen wierp, bemerkte hij, dat Henderson en Brand niet bij hem waren....

Tijdens de vlucht waren zij van hem afge- raakt, een andere straat ingelopen, en zij zouden zich nu wel in vrijheid bevinden!

En bij die gedachte plooiden zich een glimlach om de lippen van den Grooten Onbekende.

HOOFDSTUK VII.

LIST TEGEN GEWELD.

Hijgend stonden Brand en Henderson een oogenblik uit te blazen aan den voet van een hoogen muur, en op een plek, welke zij volstrekt niet herkenden.

Reeds begon de dag aan te breken, en over een kwartier zou het volkomen licht zijn.

„Dat zijn wij ternauwernood ontkomen, James!” zeide Brand, nog kuchend van het harde loopen.

„Dat is zoo, mijnheer Brand, maar hoe zal het gegaan zijn met Mylord!”

„Ik hoop, James — en ik verwacht ook, dat een man als Mylord er wel in geslaagd zal zijn, zich zelf in veiligheid te brengen! Hij is een uitmuntend looper — en hij werd maar door twee van de Carabinieri achtervolgd.”

„Maar hoe vinden wij hem terug, mijnheer Brand?” vroeg de reus, die alles behalve gerust scheen te zijn.

„Wees daaromtrent niet bezorgd, James — natuurlijk begeeft Mylord zich bij de eerste gelegenheid de beste naar ons logement, waar wij hem spoedig terug zullen vinden!”

„Maar weet gij den weg daarheen?”

„Dat niet — maar ik ken den naam van de straat — en ik spreek genoeg Italiaansch om daarnaar te vragen.”

Het duurde niet lang, of een verkooper van ezellenmelk, die met een troepje van zeven ezels op stap was, beduidde hem, waar hij de straat kon vinden, welke naam hij hem genoemd had.

Dadelijk gingen de twee mannen op weg.

Maar zij hadden nog geen honderd stappen afgelegd, of Brand legde eensklaps zijn hand

op den arm van den reus, en vervolgens trok hij hem snel terug in een koetspoort.

„Wat is er, mijnheer Brand?” vroeg de reus verbaasd.

„Daar is Mylord! Zie — daar!”

Henderson keek de verlaten straat in, waar zich nog slechts weinig voorbijgangers bevonden en hij balde zijn vuisten van woede, en scheen aanstonds vooruit te willen stormen.

Want daarginds naderde John Raffles, de polsen geboeid, en omgeven door een zestal politiebeambten.

„Vervloekt! Zij hebben Mylord gevangen, de rakkers!” riep Henderson uit, en hij zou vooruit gesneld zijn, als Brand hem niet weerhouden had, die maar al te goed begreep, dat de reus door zijn drift, op deze wijze alles kon bederven, en den toestand van Raffles nog slechts zou verergeren.

En eensklaps werd Raffles aan het oog onttrokken — de agenten hadden hem in een bureau van politie binnengevoerd!

Het volgende oogenblik viel de deur met een slag dicht en Brand en Henderson keken elkander veelbeteekenend aan.

Maar zij hadden nog niets kunnen zeggen, of reeds naderden opnieuw eenige agenten, die gevankelijk een paar mannen met bebloede koppen binnen brachten, van wie bij één hunner het rechteroog was dicht geslagen, en ofschoon Brand hen niet herkende, behoefde hij er niet aan te twifelen, of het waren de bandieten, met wie zij zooeven te doen hadden gehad in het wijnhuis van Milianto.

Onder hen bevond zich ook de kroeghouder zelf — en hij zag er beklagenswaardig uit.

Hij had een paar pleisters op het gelaat, een doek schuin om het voorhoofd, en waarschijnlijk was hij bij de wilde vlucht van de trap getuimeld.

Naar madame Teresa echter zagen zij tevergeefs uit — de jonge vrouw scheen zich al bitter weinig te bekommeren om het lot van den man, die op zoo smadelijke wijze het onderspit had gedolven tegen den Engelschman.

Toen de deur opnieuw achter deze gevangenen gesloten werd, zeide Brand op gedempten toon tot Henderson :

„Dat ziet er kwaad genoeg uit ! Die kerels weten of vermoeden, wie de man is, die in handen van de politie is gevallen, want ik ben zoo onverstandig geweest, toen wij ons op de trap bevonden, luid zijn waren naam te zeggen !”

„Maar zij weten misschien niet, dat Mylord is gevangen genomen, mijnheer Brand !” hernam Henderson.

„Daar moeten wij maar niet al te vast op rekenen, vriend James !” zeide Brand mistroostig. „Dat zal wel spoedig genoeg uitkomen. Het is merkwaardig, maar Italië schijnt voor John Raffles een ongeluksland te zijn ! Dit is nu reeds de tweede keer dat hij in het land van de citroenen in gevangenschap is geraakt !”

„Den eersten keer hebben wij hem gered, mijnheer Brand, en ditmaal zullen wij daar ook wel in slagen !” riep de reus grimmig uit. „U hebt de slimheid en ik de kracht, als u iets weet te bedenken, dan zal ik het wel ten uitvoer brengen — al zoudt gij mij bevelen, het geheele bureau van politie op mijn nek weg te dragen !”

„Zoover zal het wel niet behoeven te komen, Henderson,” hernam Brand, die ondanks den gevaarlijken toestand, waarin allen zich bevonden, een glimlach niet kon weerhouden. „Alles zou natuurlijk op rolletjes loopen, wanneer het maar niet uitkwam, dat de politie de hand had gelegd op... iemand, naar wien de Engelsche justitie reeds zoolang zoekt ! Want in dat geval zal men Mylord reeds over een paar uur weer in vrijheid moeten stellen, daar men hem weinig anders ten laste zou kunnen leggen, dan verzet tegen de politie — een misdrijf dat in dit land met zijn warmbloedige bewoners zelden hooger wordt gestraft dan met een paar dagen hechtenis !”

„Wat gelooft gijzelf, mijnheer Brand ?”

„Ik geloof, James, dat we hierop niet mogen rekenen !” zeide Brand ernstig. „Maar de avondbladen zullen ons in ieder geval wel wijzer maken !”

„Als wij eens naar binnen gingen, mijnheer Brand, en Mylord eenvoudig opeischten ?”

Maar Brand haalde de schouders op en antwoordde :

„Dat zou hoegenaamd geen doel hebben ! Zoo'n politiebureau zit vol agenten, en al zijn wij er te Londen een paar malen in geslaagd uit zulk een gelegenheid te ontkomen — dat zou hier heel wat moeilijker gaan, want wij zijn hier als het ware door de gebeurtenissen verrast, en Mylord had er geen oogenblik aan gedacht, dat hij genoodzaakt zou zijn, de reis naar Londen hier te onderbreken.”

„Dat wil toch niet zeggen, mijnheer Brand, dat wij niet dadelijk alles in het werk kunnen stellen, om Mylord te bevrijden ?”

„Dat kun je wel begrijpen, James ! Van dit oogenblik af moeten onze gedachten uitsluitend daarop, en op niets anders gericht zijn ! Maar het dient tot niets als wij hier blijven staan — en het is daarenboven gevaarlijk ! Het is zeer goed mogelijk, dat daarbinnen agenten zijn, die bij de zaak van zooeven waren betrokken, en die ons misschien herkennen ! En alles zou verloren zijn, als wij beiden nu ook nog in hun handen vielen ! Wij zullen echter wel eens zien, hoe het met de ligging van het bureau staat — maar daartoe is het volstrekt noodig, dat ik mij eerst ga vermommen !”

Op het oogenblik dat de beide mannen zich wilden verwijderen, viel het oog van Brand op een jonge vrouw, die langzaam naderde, voor het bureau van politie stilstond, en daar, met de handen koket achter het hoofd gevouwen, een paar woorden wisselde met een agent, die zooeven naar buiten was getreden. Het was Teresa.

Waarschijnlijk was zij door het tumult boven haar hoofd gewaarschuwd, en had zij met alle anderen tijdig de vlucht genomen door een der vele geheime gangen, alleen aan de bandieten bekend, lang voordat de vijftien Carabinieri de vergaderzaal hadden bereikt, en nu kwam zij onbevreesd eens poolshoogte nemen, daar zij er volkomen zeker van was, dat geen van de agenten iets kon afweten van haar aanwezigheid in de onderaardsche vergaderzaal.

Het gesprek van de jonge vrouw met den agent duurde slechts kort, en daarop ging zij verder, nadat zij hem vriendelijk had toegeknikt.

„Het bericht, dat haar lief daar gevangen zit, schijnt haar niet erg aan te grijpen, mijnheer Brand !” zeide Henderson spottend, die van uit de verte het geheele tooneeltje had gadeslagen.

„Dat zou men tenminste uit haar geheele houding afleiden!” zeide Brand meesmuilend. „Zij ziet er in 't geheel niet uit als een ontroosbare weduwe! Maar zie, zij komt onzen kant uit, laten wij voor de veiligheid maar wat teruggaan! Zij mocht eens van plan zijn, je de oogen uit te krabben.”

Vijf minuten later zou reeds blijken dat deze vrees van Brand volkomen ongegrond was.

Want toen zij plotseling tegenover Henderson kwam te staan, hief zij niet alleen niet de hand op, om den aanval te ondernemen, waarvan Brand zooveen gesproken had, maar zij lonkte den reus integendeel zoo brutaal mogelijk toe, op een wijze, die aan duidelijkheid niets te wenschen overliet.

Brand was een jonge man van veel initiatief en groot doorzicht, en hij begreep onmiddellijk, dat hij gebruik moest maken van deze klaarblijkelijk zoo goedgunstige stemming van de Italiaansche dievenmeid jegens den gewaanden Engelschen zeeman.

En daarom boog hij zich naar Henderson toe en fluisterde:

„Ga die vrouw na, en maak haar het hof!”

Henderson, die zijn ooren niet meende te gelooven, herhaalde verbluft:

„Moet ik haar het hof maken? Is het een grap, mijnheer Brand?”

„Heilige ernst! Maak haar het hof zoo hard je kunt, — je staat in een goed blaadje bij haar!”

„Maar ik versta geen woord Italiaansch, zoo groot als een schilderhuis, mijnheer Brand!” hernam de reus met een benauwd gezicht.

„Dat doet er niet toe — zij verstaat wel wat Engelsch, naar ik gemerkt heb, Amor kent geen nationaliteit. Ik reken op je!”

„Maar waartoe is dat noodig, mijnheer Brand.

„Dat zul je hooren! Je zult natuurlijk evengoed gemerkt hebben als ik dat die vrouw er volstrekt niet zou tegen opzien, jou tot plaatsvervanger van haar minnaar aan te stellen, zoolang die in de gevangenis zal zitten — en dat zal waarschijnlijk heel lang zijn, nu zij weten, waartoe het wijnhuis van den kerel diende! Je doet of je daar wel ooren naar hebt, maar je laat je door de schoone Teresa een zeer nauwkeurige beschrijving geven van het inwendige van het politiebureau — desnoods moet zij het je voortteekenen! Je moet je de ligging van de cellen laten uitwijzen, die van het bureau van den commissaris, van de chambrée, van de gangen en zoo voort!”

„Maar weet zij die dan?”

„Stel je voor, dat zoo'n dievenmeid dat niet wist! Zij is natuurlijk al herhaalde malen opgesloten geweest wegens vechtpartijen, burengerucht, kleine diefstallen, en zoo meer! Het was duidelijk, dat zij dien agent, met wien zij sprak, en die haar misschien ontelbare malen heeft opgebracht, heel goed kent! Tracht uit haar te halen wat er maar uit te halen valt — het kan ons alles van groot nut zijn! Het volk in deze havenwijk spreekt een aardig mondje Engelsch, en ik weet zeker dat je haar wel zult begrijpen!”

Onder het spreken waren de beide mannen Teresa nagegaan, teneinde haar niet uit het oog te verliezen, en reeds een paar malen had de jonge vrouw naar den reus omgekeken.

„En als zij mij het gezegd heeft, mijnheer Brand?”

„Dan kom je mij het resultaat onmiddellijk mededeelen in het hotel, maar niet later dan twee uur, want dan komen hier de middagbladen uit, en misschien bevatten die wel een en ander over de zaak van vannacht in het wijnhuis, in welk geval de gérant van het hotel wel eens argwaan zou kunnen opvatten tegen de drie zoogenaamde detectives, die zijn inrichting zoo plotseling hebben verlaten...”

„En hoe moet ik het aanleggen, om voor haar aannemelijk te maken, dat ik alles weten wil?”

„Je zegt eenvoudig de waarheid — je wilt je makker bevrijden! En zij zal zeker geen oogenblik aarzelen, je daarbij zoo goed mogelijk te helpen!”

„En als zij alles dadelijk aan den commissaris van politie verraadt?”

„Dat zal zij niet Henderson — mits jij je rol goed speelt! Beloof haar gouden bergen, zeg dat je haar je heele leven vurig zult lief hebben, en desnoods nog langer. Zij zal er geen woord van gelooven, maar niettemin zal het een groote indruk op haar maken. Zij weet natuurlijk, dat een Engelsch zeeman hier nooit langer vertoeft dan een paar weken! En ga haar nu na, maar wees wat voorzichtig, beheersch als ik je bidden mag je drift, en laat je niet met nieuwe vechtpartijen in, want daardoor zou je Mylord de grootste schade berokkenen!”

Dit was voor den braven kerel voldoende, om hem aanstonds te doen zweren, dat hij zich onder alle omstandigheden zou weten te beheerschen, en nu namen de beide mannen afscheid, om ieder op zijn manier te gaan werken voor de bevrijding van den Grooten Onbekende.

Brand begaf zich naar het Hotel Continental

terug, vermomde zich daarna opnieuw en wachtte het oogenblik af, waarop Henderson weder zou verschijnen.

Hij voelde zich onrustig en gejaagd, want ieder oogenblik zouden de bladen het bericht van de arrestatie kunnen brengen — en dan zou zijn positie in het hotel wel eens gevaarlijk kunnen worden.

Maar juist om half twee kwam Henderson zich aanmelden, en aanstonds verliet Brand met hem het hotel, en voerde den reus, die er zeer tevreden en opgewekt uitzag, naar het midden van het Piazza Diferrari, aan den voet van het groote ruitersstandbeeld, waar zich op dat oogenblik niemand bevond.

„Welnu?” vroeg de jonge man, zoodra zij daar gekomen waren.

„Welnu, mijnheer Brand — die Teresa is inderdaad een allerliefst schepseltje, voor een dievenmeid tenminste, en — den plattegrond van het bureau van politie heb ik in mijn zak! Ik geloof dat ik in alle opzichten mijn ochtend goed heb besteed!”

Hij had zijn hand in zijn zak gestoken en overhandigde Brand nu een stukje morsig papier, waarop met potlood in ruwe trekken een plattegrond was geteekend, door Henderson zelf van een verklarend bijschrift voorzien.

Brand had het papiertje haastig aangenomen, bekeek het schetsje aandachtig, en zeide op tevreden toon:

„Prachtig, dat heb je knap gedaan, James! Als ik het dus goed zie, zijn de cellen, of liever arrestanhokken, want anders zijn het niet, gelijkvloersch.

„Zoo is het, mijnheer Brand.”

„Zij grenzen aan een tamelijk smalle gang, en er zijn zes van die hokken!”

„Juist!”

„Die gang loopt evenwijdig met de achterzijde van het gebouw — en dus moeten er drie cellen aan de buitenzijde grenzen!”

„Dat komt uit, mijnheer Brand!”

„Wat is dat hier?” vervolgde Brand, met den vinger op de plattegrond wijzende.

„Dat is de nauwe straat, die in een flauwe bocht achterom het bureau van politie loopt!”

„Is het geheele gebouw door de politie ingenomen?”

„Neen, alleen de beide benedenste verdiepingen, want de woningnood schijnt hier nog lang niet gelenigd te zijn, het politiebureau is daar nog niet lang gevestigd en men moest zich vergenoegen met twee der verdiepingen.”

„Heeft Teresa je iets kunnen mededeelen,

omtrent de waarschijnlijke plek, waar Mylord zou zijn opgesloten?”

„Zij dacht wel dat het zou zijn in een van de cellen aan den buitenmuur gelegen want naar haar weten waren de andere al bezet! Ik heb haar nog gezegd, dat wij desnoods Milianto ook wel wilden bevrijden, maar zij zei dat er volstrekt geen haast mee was.”

Brand glimlachte, en hernam:

„Je ziet wat een indruk je op haar gemaakt hebt!”

Hij wierp opnieuw een blik op het stukje papier, dacht eenige oogenblikken na, en zeide:

„Op welke wijze krijgen de arrestantenhokken lucht?”

„Er zijn omstreeks twee meter van den vloer ronde gaten in den muur, maar niet groot genoeg om er zelfs een kind door te laten, en bovendien zit er een dikke tralie dwars doorheen.”

„Dat is leelijk genoeg!” mompelde Brand voor zich heen. „Er zal geen gelegenheid zijn, om dat gat te vergrooten — en bovendien moeten wij weten, in welke cel Mylord is opgesloten!”

„Wij zouden eens door het straatje kunnen gaan, of u alleen, mijnheer Brand, omdat gij zoo goed vermomd zijt, en het bekende fluitsein laten hooren, wie weet vindt Mylord wel gelegenheid, iets door het celraampje te werpen.”

„Dat is een goed idee, Henderson!” riep Brand uit. „Laten wij het maar aanstonds beproeven!”

De twee mannen begaven zich dadelijk op weg, en een kwartier later kwamen hun de eerste krantenjongens tegemoet, die luid schreeuwend, met pakken kranten beladen, uit een groot dagbladbureau kwamen stormen.

Dadelijk kocht Brand een nummer, en zocht met gretige oogen naar het bericht waarvan zooveel afhing.

Spoedig had hij het gevonden, want men had er twee vetgedrukte opschriften boven geplaatst.

En wat Raffles aanstonds gevreesd had, bleek nu bewaarheid te worden — men had niemand in de vergaderzaal aanwezig gevonden — Irwin Stanley had zich bijtijds met de geheele bende kunnen verwijderen, na te zijn gewaarschuwd door de bandieten, die zich op de trap hadden bevonden, teneinde de onbekende indringers te overvallen.

Maar veel erger was, dat een paar van de gevangen bendeleden stijf en strak volhielden, dat de gewaande Engelsche zeeman, die wegens verzet tegen de politie was gearresteerd, niemand anders was dan de befaamde Londensche Avonturier John Raffles.

Uit het bericht bleek weliswaar, dat de politie-autoriteiten maar half en half geloof hechtten aan deze verklaringen, maar evenzeer dat zij van plan waren, hun arrestant in verzekerde bewaring te houden, tot Scotland-Yard hun dienaangaande zekerheid kon verschaffen.

En in dat geval — en dit maakte de zaak juist zoo erg — zou Raffles zeker spoedig vervoerd worden naar de gevangenis, waar hij heel wat veiliger opgeborgen was dan in het bureau van politie.

„Wie kon zeggen, of dit niet reeds geschied was?” zoo vroeg Brand zich af, die zich in groote ongerustheid bevond.

Hij stak het blad dan ook haastig in zijn zak, na vluchtig een beschrijving te hebben gelezen van het avontuur in het wijnhuis, waaraan een geheele kolom was besteed, en waaruit bleek, dat de politie tot op dezen dag volkomen onkundig was geweest van het bestaan der onderaardsche schuilplaats op deze plek, en wendde zich tot Henderson met het korte bevel:

„Ga mede, James — wij moeten ons aanstonds overtuigen, hoe de zaken daar in het politie-bureau staan.”

De twee mannen zetten nu hun weg voort, en ongeveer een half uur later bereikten zij de wijk, waar het bureau van politie gelegen was.

Daar het niet verstandig zou zijn, als Henderson, die er nog juist zoo uitzag als den vorigen avond, zich hier vertoonde, liet Brand hem achter in een café, en richtte alleen zijn schreden naar den achterkant van het politiebureau.

Hij vond hier inderdaad de nauwe, donkere straat die in een flauwe bocht achter het gebouw omliep, en ook de drie cirkelronde gaten in den muur op ruim twee meter van de grond.

Er bevond zich op dit oogenblik niemand in het nauwe straatje en zachtjes liet Brand het bekende, eigenaardige fluitsein hooren.

Hij luisterde even in spanning, en zijn hart sprong op van vreugde, toen hem onmiddellijk daarna geantwoord werd op dezelfde wijze.

Het was echter onmogelijk uit te maken, uit welke cel het geluid afkomstig was maar Brand verkeerde ook hieromtrent niet lang in onzekerheid, want een oogenblik later vloog er een klein wit voorwerp door een van de openingen, dat als een sneeuwvlok neerdwarrelde, het was een stukje van een zakdoek, om een knoop gewikkeld.

Brand raapte het voorwerp op, liet het in zijn zak glijden, en begon nu opnieuw te fluiten.

Maar ditmaal was het niet het sein — hij floot eenvoudig de gewone morseteekens van het telegrafisch verkeer!

In plaats van puntjes en streepjes echter floot hij lang of kort, en op deze even eenvoudige als geniaal gevonden manier, deelde hij Raffles het volgende mede:

„Wij komen hedennacht om je te bevrijden!”

En op dezelfde wijze kwam het lakonieke antwoord:

„Goed. Zorg voor een auto. Hoe is het met Stanley?”

„Ontsnapt! Houd goeden moed! De bandieten hebben je identiteit verraden, ik vrees dat men je naar de gevangenis zal willen overbrengen!”

„Dan zal ik mij zwaar ziek houden! Hoe denk je te handelen?”

„Ik weet het nog niet! Zie je kans, met behulp van een breekijzer het gat in je cel te vergrooten.”

„Dat duurt te lang! De tafel zit aan den vloer vastgeschroefd, en ik heb niets om haar los te maken. Zoo is het ook met de bank en de krib.”

Even hield Brand op met zijn gefluit, en toen scheen hem eensklaps iets in te vallen.

Hij seinde weder:

„Hoe dik denk je dat de buitenmuur van je cachot is?”

„Wel het is een eensteens muur en niets meer, aan de binnenzijde gepleisterd!”

„Maar dan is de zaak al zoo goed als afge-loopen! Te middernacht keeren wij terug, houd je gereed!”

En daarmee verwijderde hij zich, en voegde zich weder bij Henderson.

Het overige van den middag besteedde Brand aan het nemen van de noodige maatregelen.

Hij huurde een kleine motorboot, want voor een auto behoefde men niet meer te zorgen — de snelle wagen, waarmede Henderson hierheen was gekomen, stond nog altijd in de garage gereed.

Vervolgens verschafte Brand zich eenige zaken, welke hij voor de onderneming van dien nacht meende noodig te hebben — en daarop kon men niets anders doen dan het vallen van den nacht afwachten.

Om half twaalf stapten Brand en Henderson in de auto, en reden tot in de buurt van het politiebureau.

Het was echter nog tamelijk druk, en zoo was Brand wel genoodzaakt de onderneming nog eenigen tijd uit te stellen.

Maar om kwart over twaalf werd het stil in de wijk van het politiebureau, en de voorbijgangers waren nog slechts zeer schaarsch.

Nu trokken de beide mannen, na de automobiel op eenigen afstand te hebben geposteerd, naar de achterzijde van het politiebureau, en

toen zij daar waren aangekomen, haalde Brand eenige voorwerpen uit zijn zakken, terwijl Henderson een soort koevoet greep, en bij den voet van den muur juist onder het derde celvenster post vatte.

Hetgeen Brand te voorschijn had gehaald, was niets anders dan een kleine dynamietpatroon, zooals de mijnwerkers ze wel gebruiken om het harde gesteente te laten springen, en die onder een zeker deel van de Italiaansche volksklasse een zeer courant handelsartikel zijn — hij had het ding voor een paar soldo's kunnen koopen.

Zij was bevestigd aan een electrischen draad, waarmee de ontsteking teweeg gebracht kon worden, en het werk van Henderson bestond slechts hierin, met een enkelen slag een gat in den muur te hakken, groot genoeg om er de dynamietpatroon in te kunnen steken.

Doch alvorens zij aan het werk gingen, liet Brand heel zachtjes het waarschuwingssein hooren.

Maar tot zijn verwondering en ontsteltenis kreeg hij geen antwoord.

Hij keek Henderson vragend aan, en juist wilde hij iets zeggen, toen daarbinnen het geluid klonk van een stalen deur, die wordt geopend.

En bijna onmiddellijk daarop klonk een stem, die iets beval, hetgeen echter onmogelijk kon worden verstaan.

Maar als bij ingeving begreep Brand onmiddellijk dat hij zijn plan thans onmogelijk ten uitvoer kon brengen — daartoe was het te laat!

Men kwam Raffles halen, om hem aanstonds naar de gevangenis over te brengen!

„Blijf hier wachten, totdat ik terugkeer, Henderson!” beval hij op zachten toon. „Er is iets niet in orde! Zij zijn zooeven het cachot binnengetreden!”

En als een haas snelde hij door een zeer smalle steeg naar de voorzijde van het politiebureau.

Voorzichtig stak hij het hoofd om den hoek, en zag voor het gebouw de sombere, geblindeerde auto staan, bestemd voor het vervoer van gevangenen....

De wagen stond van hem afgekeerd, en er bevond zich op dit oogenblik blijkbaar niemand op dan de chauffeur, dien hij echter onmogelijk kon zien, evenmin als deze het hem kon doen.

Brand wierp een blik om zich heen.

Er was echter niemand in de omgeving te zien.

Vlug en onhoorbaar als een kat sloop hij naar de zware auto, onder het loopen den Engel-

schen sleutel te voorschijn halend, dien hij uit voorzorg bij zich gestoken had.

Hij bukte zich bij het rechterachterwiel, en in een ommezien had hij de sluitmoer bijna geheel losgedraaid, die het wiel op de achteras bevestigd hield, zoodat de moer slechts met een enkele winding van den schroefdraad op zijn plaats zat.

De manoeuvre had nauwelijks eenige seconden geduurd, en was volkomen geruischloos verricht.

Dadelijk snelde Brand weder terug, en trok Henderson mede naar de auto.

„Breng den wagen onmiddellijk door de eerstvolgende breede zijstraat en let nu vooral goed op hetgeen ik je zeggen zal!” beval hij haastig.

De beide mannen sprongen in den wagen, die nu door de breede dwarsstraat zoo dicht mogelijk bij de hoofdstraat werd gebracht, waarop het politiebureau uitkwam.

„Luister nu!” beval Brand haastig, terwijl Henderson mede naar den hoek van de straat getrokken werd. „Over enkele seconden zal men Mylord naar buiten brengen, en in de auto plaatsen — maar is hij eenmaal daarin, dan is hij voor ons verloren, bedenk dat wel! Gelukkig is deze kant van de straat geheel in donker gehuld, en je kunt dus zoo dicht mogelijk naderbij sluipen, zonder te worden gezien. Zoodra de deur opengaat, en ze treden met Mylord naar buiten, vlieg je op hen toe, slaat er zooveel neer als je maar kunt, en snelt met Mylord terug! Ik heb in dien tijd de motor op gang gebracht — en je zult spoedig genoeg zien, dat een achtervolging hen niets zal baten! Haast je!”

Henderson had geen nadere verklaring noodig.

Zich dicht tegen de huizen drukkend, ging hij zoo snel mogelijk naar het politiebureau, terwijl Brand hem met kloppend hart met den blik volgde, en de reus was geen vijf meter van de deur verwijderd, of deze werd geopend en vier agenten, onder aanvoering van een inspecteur kwamen naar buiten met Raffles in hun midden wiens handen geboeid waren.

Twee der agenten gingen haastig op de ijzeren deur toe, om die te openen, en van deze gelegenheid maakte Henderson gebruik om als een bom te midden van de anderen te ploffen.

Zijn twee geweldige vuisten kwamen tegelijkertijd op even zooveel hoofden neer en een seconde later tuimelde ook de inspecteur, wien de gebonden handen van Raffles tegen de kin troffen, achterover.

Snel als de weerlicht was Brand achter zijn stuurwiel gesprongen, klaar om in te schakelen.

Daar kwamen Henderson en Raffles reeds aanstormen, en met de vlugheid van een acrobaat wipte Raffles met geboeide handen en al in de auto, terwijl Henderson plaats naast hem nam — en dadelijk daarop stooft het voertuig weg, zoo snel als het maar wilde loopen.

Maar de agenten waren al van hun schrik en verbazing bekomen, zij schreeuwden iets tegen den chauffeur, en deze liet zijn wagen keeren.

Maar nog was de zwenking niet halverwege volbracht of het rechterachterwiel liep van de as — en het voertuig zakte als het ware op de achterbeenen neer, als een doodelijk vermoeid paard.

En alles wat Raffles en zijn metgezellen nog vernamen, was het machteloos gevloek en getier van de woedende agenten, die zich op het laatste oogenblik hun prooi zagen ontgaan!

De volgende aflevering bevat :

Menscheneters op Diamanteiland

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

—
PRIJS:
15 CENT PER NUMMER

—
MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST !
en
GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen.

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam. 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2, Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsnede in uw ad-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Uw diw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY

= FIFTY

AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”

